

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKHAKHAK

— Aşgari memur maaşı 500 liraya
çıkardı —

BEŞ YÜZ !..

**Saf
meyva
suyu
yalnız
FRUKO'da**

Fruko portakal nefistir.
Mevsiminde saf portakal tadını
yudunlamak için Fruko-Portakal
içiniz. Sıhhatin yolu Fruko'dan geçer.
Fruko vitamin doludur.

FRUKO FRUKO - TAMEK Meyva Suları Sanayii A. Ş. Fabrikalarında Şişelenmektedir.

AJANSTEK F-69/445

(Ak. : 195)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 17 Sayı: 49 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 26 Kasım 1969

Müthiş Türk!

MÜTHİŞ Türk denince kim gelir aklınıza?

Koca Yusuf mu?

Kara Ahmet mi?

Filiz Nurullah mı?

Adalı Halil mi?

Bir zamanlar dünya güreş min derlerine «Türk gibi kuvvetli» sözünün zafer bayrağını diken bu çocuklar, Rumeli'nin, Anadolu'nun yemyeşil er meydanlarında yetişmişlerdi. Yüreklere sağlam, bedenleri kavi, adeleri çelikten, efendilikleri dillere destandı. Milli giysileri içinde, heybetli tavırları, pala bıyıkları, sakın davranışları, dürüst tutumlarıyla hayranlık topluyorlardı. Geleneksel Türk güreşi, şımarıklığa, ahlaksızlığa, sahtekârlığa prim vermez. Avrupa ve Amerika bu ölçülerıyla tanışmıştı Koca Yusuf'ları, Kara Ahmet'leri, Filiz Nurullah'ları.. Ve:

— Müthiş Türk.. deyince akullara düşen simgeye saygı duyulurdu.

Aradan epey zaman geçti. Müthiş Türk lakabını Eski Dünya'lardan Yeni Dünya'lara dalgalandıran pehlivanlarımız gözlerini yumdular ve birer hâtura oldular. Yeryüzü hızla değişti. Türkiye'de bu hızlı gelişmeye ayak uyduramasa bile değişiyor. Şimdi İstanbul'dan atladınız mı bir uçağa, aynı gün Paris'tesiniz, Londra'dasınız, New-York'tasınız. Küçüldü yeryüzü yuvarlağı.. Milletler iç-içe girdiler. Eskiden Amerika yolculuğu bir âlemdi.. Şimdi her yer yakındır. Vatandaşlarımız serpildiler yeryüzüne.. Kanada'nın başkentine uğrasanız binlerce Türk bulursunuz; Köln' ikinci İstanbul olmuştur; Londra'nın büyük caddelerinde bir Türk'e çarparsanız şaşmayın; Afrika'dan Avustralya'ya kadar dört iklime göçtük, yaıldık.

Ve kırkbir buçuk kere maşallah, «müthiş» liğimizi tasdik etmeyen yabancı yoktur.

Almanya'da bıçkınlık bizdedir.. Köln gece hayatında, bıçak bıçağı, silah silaha vuruşan fedailerin çoğu Türk ..

Hem de Müthiş Türk..

Londra'da, Roma'da, New-York'ta polis gün geçmiyor ki bir vatandaşımızın dosyasını elden geçirmesin.. Interpol'ün sicillerine kayıtlı kabadayılarımız tümen tümen..

Ve hepsinin lakabı basınımdır.. «Müthiş Türk»..

Dışarıda çalışan işçilerimiz arasında suç işleme eğilimi rekor seviyede, kim bıçağına erken davranırsa, ertesi gün gazetelerde adı şöyle çıkıyor:

— Müthiş Türk!..

Ülkeden ülkeye dolaşan ve kaçakçılıktan esrarçılığa kadar her çeşit mesleği pervasız benimseyen gözükara, bir gün yakayı ele verdi mi, basınımda derhal birinci sayfalarına fotoğrafını yapıştırıyor:

— Müthiş Türk!

Bir Esat Selçuk var.. Milletlerarası polisin aradığı sanık idi. Afrika devletlerinden Avrupa devletlerine kadar nice sınır kapısında fotoğrafı bulunan, olmadık işler çeviren, tilki kurnazı bir vatandaş.. Babıâli basınımda çevirdiği dümenlerin, oynadığı oyunların tefrikası yayınlanıyor ve adı:

— Müthiş Türk!

İnsan bu işlere bakınca şaşır kalıyor ve düşünüyor:

Acaba Müthiş Türk ne demek?

Döviz kaçakçılığı yapmak mı gerek Müthiş Türk olmak için?..

Köln'de gece kulüplerini haraca bağlamak mı gerek?

Esrar ticareti yapmak, kadın kaçırmak mı gerek?

Bugün Avrupa kapılarında öyle bir hale geldik ki, sınırların gümrük kapılarında, T.C. yazılı pasaportu eline alan memurlar, pasaport sahibine kuşkulu kuşkulu bakıyorlar, bavullarını didik didik ediyorlar, olmadık zorluğu çıkarıyorlar...

Böylesine bir «müthiş» lik doğrusunu isterseniz düşman başına...

Kanunlara saygılı olan, çevresinde namusuyla tanınan, Amerika'da uzay laboratuvarlarında çalışan, Fransa'da üniversitelerde kürsü sahibi olan, İngiltere'de tıp alanında ün kazanan nice vatandaşımız var..

Onların adı «Müthiş Türk» değil..

Onların adı gazetelerimizde geçmiyor..

Ama nerede kanun dışına taşmış şöhet varsa, çocuklarımıza kahraman gibi tanıtıyor.

Ve okul çağındaki küçüklerimiz yabancı ellerdeki «Müthiş Türk» lerin maceralarını okuya okuya yetişiyorlar.

Bir toplumda değer yargıları tepetaklak olunca en şaşılacak şeylere raslamak kolaylaşır. Türkiye'de işler şirazesinden çıkmıştır.

Doğrusunu isterseniz Atatürk:

«— Ne mutlu Türküm diyene..» sözünü söylerken bugün adı dillerden dillere dolaşan «Müthiş Türk» leri düşünerek konuşmamıştı.

AKBABA

BİZDE İKİNCİ AY YOLCULUĞU!

AKBABA 48 YAŞINDA

AKBABA'nın ilk sayısı Kurtuluş Savaşçıları İstanbul'a ayak bastığı günlerde çıkmıştı. O günlerde, Ankara'da Cumhurbaşkanlığı yoktu, İstanbul'da Halife vardı. Başlarımızda sapka yoktu, püsküllü fes vardı. Elimizde alfabe yoktu, Arap harflerinin elifbası vardı. Medeni kanun yoktu, çöl kanunu vardı. Medrese vardı, şeriat mahkemesi vardı, peçe vardı, çarşaf vardı, harem vardı. Selâmlık vardı ve Atatürk'ü, İnönü'yü ipe çeken fetva vardı!

Akbaba, Cumhuriyetin altın devrini yaşamıştır: İstanbul'u barbar sürülerinin hıncıyla çiğneyen işgal ordularının Türk bayrağını selâmlayarak gittiğini gördük.. Mavi-beyaz caddelerin allara büründüğünü gördük.. Ölüm döşeğindeki hasta adamın dirildiğini gördük..

Ve... Bize bütün bu mutlulukları gösteren Atatürk'ü gördük. Birinci Cumhuriyeti çocukluk yaşında selâmlayan Akbaba, kırkım eşliğinde, İkinci Cumhuriyeti selâmladı.

İşte, Akbaba'nın bütün bu gördüklerini tarihi karikatürlerle

48 yılda neler gördük?

başlığı altında gelecek sayımızda okuyucularımıza sunacağız.

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI
1969 - 1970 YARIŞMASI

Gelecek hafta 5 renkli ilâveli
48. YILDÖNÜMÜ SAYIMIZDA

TELÂŞLA karakolun kapısından içeriye girdim. Sağa baktım, sola baktım, kimsecikleri görmedim:

— Yahu kimse yok mu ki bu karakolda? diye mırıldanmışım ki, birden sol taraftaki odadan bir ses duyuldu:

— Ulan nasıl bilmezsin oturduğun mahallenin adını? diye.

O kapıya yöneldim, çaldım ve içeriye girdim. İki kişi ayakta idi, bir kişi de tahta sandalyeye oturmuş sigara içiyordu. Polis:

— Efendim, dedim.

— Bir dakika birader! diye tersledi beni, görüyorsun ki ifade alıyoruz.

— Ama efendim hırsız...

— Ne hırsız?

— Hırsız evimin içinde de...

— Gözümle gördün mü hırsız?

— Gözümle görmedim, ama içerden tıkırtılar duydum.

— Ee, altı üstü tıkırtı be... Kedi olabilir, sonra efendim. Ev ahşap mı?

— Evet memur bey, ahşap...

— Efendim, fare olabilir... Öyle fareler vardır ki, adam gibi ses çıkarırlar namussuzlar.

— Ama memur bey, benim içime bir kez kuşku düştü.

— Eh madem öyle, biz de çıkarırız içinden o kuşku. Yalnız, otur bekle biraz! Görüyorsunuz, koskoca karakolun işini tek başımıza çevirmeye çalışıyoruz. Şu şarkıcının ismini bir bilesem, adama mektup yazacağım.

— Hangi şarkıcının efendim?

— Şey canım, benim de kalbim var, ben de insanım! çıkaran şarkıcının. Dersin adam benim üstüme yazmış bu şarkıyı Hem öyle heyecanlanma o kadar canım, otur hele otur! Kahveci şimdi gelir, istersen bir de çay söyle kesenden kendine. Ben işleri bir bir araya koydum. Çok acil bir vaka gelmezse, şimdi şu iki kişinin ifadesini alıp, birini hükümet tabipliğine, ötekini de nezarete postalayacağım. Onun ardından bugün akşama dek yetişmesi şart olan bir iş var, karakolun yangına karşı aldığı tedbirler hakkındaki rapor işi, onu itfaiye Amirliğine postalayacağım. Ondan sonra efendim, onun ardından biliyorsunuz bugün ayın son günü, yeni nöbet çizelgesini hazırlayacağım. Sonra, aylık beklî vukuat defterinin bilançosunu çıkarıp Amirliğe yollayacağım. O zamana dek bizim oğlan gelir... Evet, ondan sonra sizin işi...

Sordum:

— Efendim, o zamana dek ya hırsız kaçarsa?

— Kaçmaz kardeşim kaçmaz... Biz ne olaylara tanık oluyoruz ne olaylara... Adam çalışacağını çalıyor, tam gidip çıkacağı sıra, hele şu mutfakta ne var ne yok, bir bakayım, diyor, dahiyor mutfaka. Ekserisi aç olur zaten bu serserilerin. Oturuyorlar masanın başına, Allah ne verdiyse kendilerine iyi bir ziyafet çekiyorlar. İçki bulurlarsa, içki bile içiyorlar. Şayet mutfakta şöyle etti, tatlıydı, tavuktu falan, bunun gibi şeyler varsa, hiç korkma. Biz tavuğu bitirmeden yetişir şıp diye enseleriz. Hele içkin varsa, onu sızmış vaziyette alır geliriz. Sonra efendim, yatak da çok mühimdir. Yatak odasındaki puf gibi bir yatak, hırsız kısıvrak yakalamanın biricik garantisidir. Varsa öyle bir yatağın hiç korkma. Hırsız mutlaka o yatağı görünce dayanamayacak, bir parça kestirmek için girecektir içine. Biz de onu çiçekli böcekli rüyalar görürken şıp diye burnundan enseleriz. Otur otur!...

Ne yapalım, oturdum. Polis, ayak takilerden birine tekrar baktı:

— Ulan nasıl bilmezsin oturduğun mahallenin adını? diye...

Bir sandalye çektim oturan adamın yanına:

— Hayrola arkadaş, sizin ne işiniz var? diye sordum.

Karakolda ayna var..

MUZAFFER İZGÜ

— Mühim değil canım, dedi adam, bizim kızı komşunun oğlu zorla öpmüş de, Allah izin verirse gidip bu oğlanı yakalayacağız.

— Ne zamandan beri bekliyorsunuz?

— Çok olmadı canım. İki acil vaka çıktı, sonra, memur beyin bir evrakını merkeze götürüp teslim ettim. Ordan bir dosya verildi, onu da Fatih karakoluna bırakıp geldim. Ben geldiğimde bu iki kişi yeni gelmişlerdi.

O sırada kahveci girdi içeriye. Polis:

— Benimki şekerli olsun, dedi. Bak beylere ne içecekler?

Biz de şekerli istedik.

— Al işte, dedi polis; adam, adam değil kazık... Hükümet tabipliğinin nerede olduğunu bilmiyor. Olacak kapıda bir arabana, olacak içinde bir şoförün, atacaksın bunu içine, evrakı tutuşturacaksın eline, git de gel diyeceksin, ama nerdeee?

Polis, gözümün içine bakıyordu. Yanımdaki adam:

— Vallahi bende kalb olmasaydı giderdim, dedi. Haydi, hayırına sevaptır, biliyorsan götürür de gel!

Kalktım:

— Verin götürüyüm memur bey, dedim.

— Zahmet olacak size!

— Ne zahmeti efendim, madem yalnızsınız.

— Efendim, komiser izinli, polisin biri hasta, biri de Tekelde memurluk mu bulmuş ne, onun peşinde koşturup duruyor...

Adamı önüme katıp:

— Yürü arkadaş! dedim.

Bir saatin içinde döndük geri geldik. Biz içeri girdiğimizde, kız zorla öpülen adam yazı makinesinin başında, polis de ayakta idi. Birileri daha gelmişlerdi. Bir kadın ve iki erkek. Polis:

— Yaz, diyordu, Haydar'dan olma, Nesibe'den doğma, 1939 tevelülül Hicran Yakanateş... Bu senin gerçek ismin mi?

Yüzünü bir yığın boyayla badanalamış olan kadın, boyalı kirpiklerini kaldırarak:

— Diyil memur beyefendi, esas isimim Durdu Çömlek'tir, deyince, polisin tepesi attı:

— Be kadın, dedi, ben sana pavyondaki adımı sormuyorum, gerçek adını soruyorum... Hey Allahım, sen sabır ver! Ne yazdınız Sabri bey?

— Hicran Yakanateş efendim.

— Ulan kadın, yaktın bizi be! Karalayın onu Sabri bey, karalayın. Durdu Çömlek yazın.

Kadın düzeltti:

— Çömlek diyil efendim, Çömlek, diye.

— Aaa! diye parladı polis, bir i-simle akşama dek mi uğraşacağız be! Çömlek olmamış Çömlek olmuş, ne çıkar. Durdu Hicran oluvermiş ya?...

Polis:

— Ben geldim efendim, dedim.

— Hani evraklar?

— Buyrun efendim.

Evrağa baktı:

— Hay Allah, dedi, yahu buna sa-

yı vermemişler be! Hey Allahım, hey Allahım, Çömlek, Çömlek...

Kadın:

— Bir şey mi dediniz? diye sordu.

— Sus be! dedi polis Sana bir şey sormadık.

Sonra, başını iki yana çevirdi:

— Sen, dedi, o sonra gelenlerden birine, sen mi saldırdın bu kadına?

— Yok efendim, dedi adam, biz ikimiz de tanışız.

— Bisiklete binmesini bilir misin sen?

— Bilirim efendim.

— Atla bizim aşağıdaki bisiklete, git hükümet tabipliğine, şuna bir sayı oturtunlar... Bir sayı yüzünden sonra tüm muamele ölürlü gider.

O adam giderken, bir çocuk girdi içeriye, kara kurdu... Elinde de bir sepet:

— Babaaa, dedi.

Polis:

— Huh işte, dedi, geldi bizim yemek. Ulan turp koydu mu anan içine?

— Koydu baba, sonra soğan da koydu. Anam dedi ki baba, babana söyle, ikibuçuk lira versin dedi. Biz tenceli Türk filmine götürecekmiz, Enayi oynuyormuş, çok acık-hymış...

— Yok para. Anana yokmuş de!

— Baba be, bana yirmibeş kuruş versene, vallaha söylemem kardeşime.

Polis, ceplerini karıştırdı:

— Al, dedi. Öyle ota sapa verme parayı, tatlı al ye!... Yoğurt sarmısaklı mı?

— Ühüü, koca bi baş sarmısak koydu anam içine!

Polis, çekmecedeki bir gazete çıkardı, masanın üstüne yaydı:

— Beyler buyrun! dedi. Hem yiye-yim, hem de şu yangın raporunun taslağını kafamdan hazırlayayım.

Sanki yanarmış da bu bina... İş, işte... Şey, afedersiniz, sizin adınız ne?

Bana diyordu.

— Remzi, dedim.

— Remzi bey, daktilo kullanması-nı biliyor musunuz?

— Evet, dedim.

— Ötekinde ifade var, siz şu siyah daktiloyu alsanız da, biraz eskidir ama...

Aldım yazı makinasını önüme:

— Yazın en üstüne... Efendim, şey deyin, Karakol Nöbet Çizelgesidir, deyin... Ay, bir yazın, karşısına Halim Pekhalim yazın. Altına, ay iki deyin, karşısına Beşir Şaşmaz yazın. Bir onu, bir bunu, ay sonuna dek yazın. Altına da komiser Hayrullah Pekyardım diye imza açın...

Yemek işi bittikten sonra, gitti elini yıkadı geldi. Bana:

— Yeni bir kâğıt geçirip lütfen yazın, dedi... Yangın kovalarının beheri onbeş litre su almakta olup, altı kovanın mevcudiyetiyle, hepsinin de kırmızıya boyalı olduğu, ayrıca ti-zerinde beyaz harflerle Y-A-N-G-I-N harfleri bulunduğu... Ayrıca, -yok ya, yazalım gitsin— onaltı kum torbasının yangına karşı a-leste bekletildiği, —YANGINDA İLK KURTARILACAK— dolapların kapıya yakın yerlere konduğu, saygıyla arz ve rapor edilir efendim. Haa, üstüne itfaiye Amirliği yazmayı unuttum! Sonra imza aç, benim adımla komiserin yerine... Tamaaaam... Şimdi bunu... diye polis etrafına bakını-mış ki, demin numara almaya giden adam, geri geldi:

— Numarayı aldım memur bey, dedi.

— Tamam, nasıl olsa bisikletle iyice antrenman yaptın, al şu kâğıdı da itfaiyeye ver gel!

Adam:

— Efendim lâstik patladı, dedi.

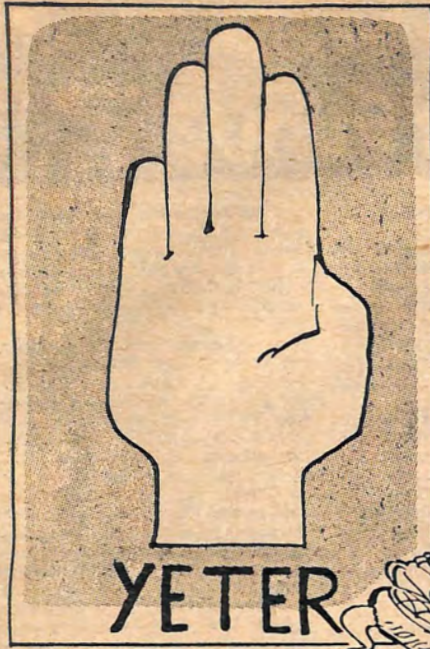
— İki kişi mi bindiniz yoksa?

— Ne münasebet?

— Olur a canım, yolda bir arkadaş falan rastlarsın... Gerçi lâstığın de tam otuziç yamağı var ya...

Neyse, şifir sen onu. Öyle yapar o... Yolda inerse yine şifir. Aman patlak binme ha, varımız yoğunuz, je-

— Bak, sen.. Davulcu da mini modaya uymuş!..

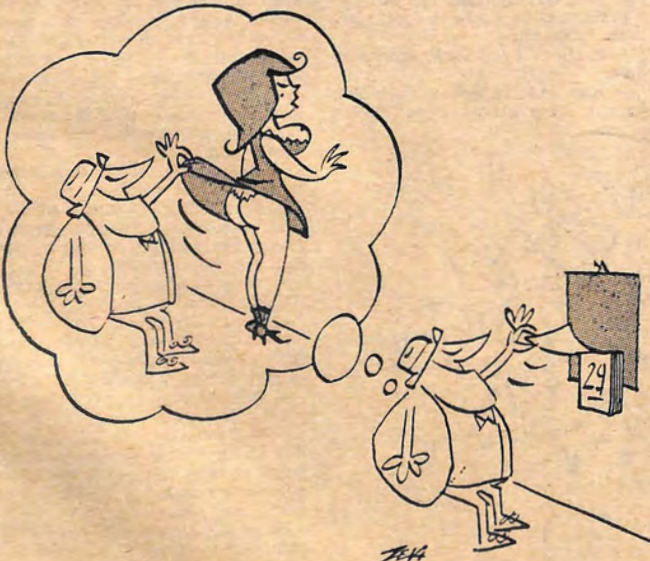
Affedilen AP'lerden
çoğu politikaya atıl-
mak istemiyor.
— Gazeteler —

Yazısız

timiz apollomuz bir tek o bisiklet...
O günü bayağı karakolun işlerini
gördüm. Kızı öpülenle ben, karşılık-
lı ne ifadeler aldık, ne ifadeler!...
Geç vakit:
— Eh artık, ben gidiyorum me-
mur bey, dedim.
— Canım, şu yeni gelenlerin de
ifadelerini alsaydık... Hem maşallah
ne de çabuk yazıyordun... dedi.
— Bir eve bakıp geleyim, dedim.
— Canım uyuyordur şimdi o... De-
medin di sen bana, yatağın pamuğu-
nu daha yeni attırdım diye?...
— Dedim, dedim ama, ne olur ne
olmaz, bir bakayım.
— Vallahi bak görüyorsun, evrak-
tan, ifadeden, bilançodan, rapordan,
çizelgeden, gelenden gidenen bir
türlü gözümüzi açamadık. Yoksa
n'olacak, vazifemiz. İnşallah birşey
olmamıştır, şayet olmuşsa, şayet a-
dam yatağın içinde mışıl mışıl uyu-

yorsa, çekinme yine gel ha!
Bir saat sonra, tekrar girdim po-
lisin odasına:
— Hay, dedi Allah gönderdi seni,
tam dört ifade alınacak. Demedim
mi ben sana farelerdir diye.
— Ne var ne yok götürmüşler, evi
soyup soğana çevirmişler memur
bey, dedim.
— Ama nasıl olur, yatak?...
— Vallahi yatağı da götürmüşler
memur bey.
— Aldırma canım, buluruz. Şimdi
geç sen makinenin başına, ilk iş ken-
di işini gör, sonra alırsın ifadeleri.
Neyin çalınmışsa bir yaz... Ben
de bu arada Bakanlığın istediği de-
mirbaş listesini oniki nüsha halinde
hazırlayayım. Efendim, dört adet
tahta sandalye, ikisinin arkalı kır-
k... Sonra, üç adet düdük, ikisinin
topağı nâmevut...

Muzaffer İZGÜ

Yazısız

YELPAZE

REFİK ERDURAN

BU FIRIN BAŞKA FIRIN

İKİ insan birbirlerine ede-
cek lâf bulamadılar mı ço-
ğu zaman havadan söz a-
çarlar. Boş lâkırdının dilimizde-
ki bir adı da «havalıyat»tır.
«Sudan» deyimini ise önemsiz
demektir.

İvrir mır konular üstünde çe-
ne yorulduğunu anlatmak iste-
yenler:

— Havadan sudan bahsettik,
derler.

Bütün bu deyimler insan sayı-
sının az, tabiat nimetlerinin ise
bol ve saf olduğu çağlardan kal-
ma Günümüzde hava ve su ö-
nemsiz konular olmak şöyle dur-
sun, hızla birer ölüm kalım me-
selesi haline gelmekte.

Nüfusun çılgınca çoğalması yü-
zünden şehirler ve endüstri böl-
geleri apar topar genişledikçe o-
tomobil egzostlarından, türlü
türü bacalardan, lağınlardan,
yeraltı borularından, çöp yığınak-
larından göklere, denizlere, göl-
lere, nehirlere, toprağın tâ içle-
rine yayılan kirli artık maddele-
ri dünyayı basbayağı zehirliyor.

İnsanların böcek möcek öldür-
mek için sağa sola döktükleri ze-
hirler ve birbirlerini öldürmeye
hazırık diye kıyıda köşede dur-
madan atom patlatarak çevreye
saçtıkları radyoaktivite de caba!

Bu tutumun kaçınılmaz sonuc-
larından bazıları çoktan belirdi:
«İleri» ülkelerin daha önce dünya
cenneti sayılan yerlerinde bile
kuşlar, balıklar ölüyor, bitkiler
soluyor, ormanlar kayboluyor.

Avrupa'nın yüzyıllardan beri
güçlüğüyle iftilar edegeldiği Ren
Nehri geçen yaz bir büyük zehir
akıntısı halini alıverip içindeki
bütün balıkları öbür dünyaya
yolcu etti.

Amerika'nın ünlü Büyük Göl-
leri keza. Vaktiyle sularının ber-
raklığı dillere destan olan bu göl-
ler şimdi birer dev çirkef biri-
kintisi. İçinde ne yüzülebiliyor,
ne de balık barınıyor.

Yine geçen yaz kâğıt salla At-
lantığı geçen Thor Heyerdal'ın
bildirdiğine göre okyanusun or-
tasında bile deniz yağlıymış. Eli-
ni yıkamak için suya soktuğunda
bazen parmakları büsbütün kirli
çıkmıyormuş denizden. Öyle yer-
lerde bazen de mazota bulanıp
uçamadığı için ölmüş deniz kuş-
ları görülmüştü.

Herkes tabiat aşığı değildir.
«Kuştan, bahkandan bize ne?» diye-
cekler de çıkabilir. Öylelerine
—İstanbul ve Ankara dahil— bir-
çok büyük merkezde havanın ze-
hirlenmesi yüzünden meselâ ci-
ğer kanserinin nasıl hızla art-
makta olduğunu hatırlatırım.

Kısacası, sözde «eşref-i mahlû-
kat» olan insanı kendini de,
dünyayı da Lükres Borjiya'ya
parmak ısırtacak bir başarıyla
zehirlemekte.

Bu kepezelik içinde el sürüle-
meyen, kirliletemeyen, ne kadar
çoğalsınlar bütün in-
sanlara yetecek gibi duran bir
tek tabiat nimeti kalmıştı:

Güneş ışığı.

Bir taşın üstünde keyifli keyif-
li ısınan kertenkeleden Afrika
güneşinin altında yan yatıp ayuk-

layan aslana, park sırasında pi-
nekleyen züğürtten, havuz kenar-
ında gerinen milyonere kadar
bütün yaratıklara en cömertçe
zevk ve sağlık sağan bu nimet
hiçbir çekişme konusu olmamıştı
bugüne kadar.

Kimse kimseye:

— Güneşimi çaldın, pırıldımı
sömürdün, ışıgımı zehirledin, fa-
lan demiyordu.

Yazık ki bu durum da artık
değişmeye benzer.

Fransa'da, Pirene Dağlarının
bir yamacında geçen hafta büyük
bir güneş firması işletmeye açıldı.
Fırının yirmi binden fazla ayna-
sı güneşin gökte ilerleyişini «e-
lektrik gözü» denilen aletlerle iz-
leyerek ışınları bir dev aynaya
yansıtıyor; dev ayna da onları
otuzbeş santimetre kütünde bir
alandan toplayınca korkunç bir ısı
elde ediliyor.

Bu ısı alevsiz olduğu için nor-
mal fırın ve kazanlarda yapıla-
mayan birçok işlerin yapılmasına
imkân veriyormuş. O sayede
yalnız denemeler için değil, en-
düstri için de kullanılacak.

Orası iyi ama hukukçular daha
şimdiden bu icadın ortaya çık-
arabileceği birtakım sakıncalar ve
çekişme konuları üstünde tartı-
şıyorlar.

Bir yerde büyük güneş fırınları
kurulunca komşu arazi parçala-
rının sahipleri ısı ya da ışıkla-
rının çaldığını iddia edebilirler-
mi?

Ayrıca, dev aynalar çok dikkat-
le kullanılmadığı zaman huzme-
nin büyük tehlikeler yaratabileceği,
uzaklardaki evleri yahut or-
manları tutuşturabileceği, hattâ
gökten uçak düşürebileceği söy-
leniyor...

Her vatandaş gibi ben de yeni
teknik gelişmelerin bir an önce
yurdumuza getirilmesini isterim
ama bu icadı Türkiye'ye sokma-
dan önce düşünmemiz gerek sa-
nırım.

Bildiğimiz ekmek fırınlarının
hükümeti ve belediyeleri ne ka-
dar uğraştığını, ikide birde
yetkililerin başına ne büyük
kontrol yahut kanun uygulaması
güçlükleri çıkardığını hatırlayın

Bir de güneş fırınlarıyla biribi-
rimizin ışığını çalmaya, yerini
yurdunu yakmaya ve kendimize
has zekâmızla daha akla gelme-
yecek kimbilir ne işler yapmaya
başlarsak bu derdin altından na-
sıl kurtarız?

En iyisi güneşimizi hiç elleme-
yelim, dursun.

Zira endüstri ürünü ihrac ede-
miyoruz. Dünya, tüttünden —özel-
likle Türk tüttününden— vazgeç-
me yolunda. Bugdayımız kendi-
mize yetmiyor. Sebze, meyva gibi
başka tarım ürünleri dersiniz
onları İsrail, Bulgaristan, Yuna-
nistan ve sair yakın ülkeler dün-
ya piyasalarına bizden çok daha
başarıyla dağıtmakta.

Satacak bir güneşimiz kalsın
bâri.

Refik ERDURAN

VEDAT SAYGEL

Ne hissediyorsunuz?

SPIKER:

«Tarihi yolculuklarının birinci safhasını tamamlayan Apollo-12 astronotları, şu an Ay modülüne geçmeye hazırlanıyorlar» derken, çizilemediğim bir coşkunlukla ben de sokağa çıkmaya hazırlanıyordum.

Bu tehlikeli yolculukla ilgili çalışmalarımızı çoktan planlamış, arkadaşlarla aramızda görev bölümü yapmıştık. Ay'a iniş gerçekleştirdiği an, yazarımızla, çizirimizle dökülmekteki sokağa... Önümüze gelenle konuşacak, insanlığın bu ortak zaferi karşısında ne hissettiklerini sorduk.

Astronotların bulundukları kabin, süzülme süzülme Ay'a doğru iniyor» diye devam ederken, elimde küçük pilli radyo, ben de ikişer, üçer basamak atlayarak merdivenleri iniyordum.

«Tamam, Ay'dayız!» Biz de, tam kadro sokaktayız! Siyasilerimizin fikirlerini öğrenmek için postaneyi dala, telefon kabinlerinden birinin kapısına yapıştım! İçerden uzanan bir öfke! Sura sordum:

«İçinizden neler geçiyor, neler düşünüyorsunuz bu an?»

Gıcır gıcır gıcırdattığı dişlerinin arasından küfür benzer bir şey savurdu.

«Anlamadım, dedim. Daha çok bozuldu.

«Anlayıp ne yapacaksın? Ses vermek bilmeyen bu meretin başında herkes içinden ne geçiriyorsa, ben de onu geçiriyorum! Düşündüğüme gelince: Şeytan diyor al şu namussuz makineyi ayacağın altına, un gibi ufala!

«Yanlış anlattım galiba, dedim. Telefonla ilgili değildi sorum. Apollo-12'nin yolculuğu...

«N'olmuş Apollo-12'ye?...

«Ay'a inmeyi başardılar.

«Git işine allasen, diye homurdandı. Ay'a inmeyi başarmışlar. İş sanki... O, Ay'a inen insanların ken-

dilerine güvenleri varsa, gelip buradadiledikleri numarayı çıkarsınlar! Alıcıyı hırsıyla yerine bırakıp, çıktı, gitti!

Kapıyı örterek hemen ben sokuldum telefona:

«Alo, şehirler arası mı?... Tatlı bir hanım sesi cevap verdi:

«Evet.

«Görüşmek istediğim yeri bildirmeden önce, size bazı şeyler sorabilir miyim?

Kısa bir kararsızlık geçirdi:

«Buyrun.

«İçinizden neler geçiyor, neler düşünüyorsunuz bu an?»

«Ah, dedi, neler geçiriyor, neler düşünmüyorum ki...

«Meselâ?... Meselâ, çalışmak zorunda olmasam, evi arabası olan yuvasına bağlı bir eş bulsam...

Hayâlde dalmaması, gerçeklerden uzaklaşmaması için sözünü kestim: «Düşünceleriniz güzel ama, ben günün konusu hakkındaki görüşlerinizi öğrenmek istemişim.

«Neymiş o günün konusu dediğiniz? Haa, anladım. Ayten'in bozulan nişanından bahsediyorsunuz. Valla ne diyeyim bilmem ki... Oğlan haklı.

«Peki, Apollo'nun Ay yolculuğu hakkında ne düşünüyorsunuz?

«Aa!... Fethi aday mı olacaktı? Hiç haberim yok ayol. Aşkol-sun Neclâ'ya. Böyle bir şey olur da, insan en yakın arkadaşından saklar mı?

«Neyse, dedim, o konuyu sonra Neclâ ile halledersiniz.

İstediğim numarayı söyleyip, beklemeye başladım. Kısa bir süre sonra, sevinçli bir ses kım oldumunu, ne istediğimi sordu. Sevincinden belli ki, insanlığın tarihe geçecek bu başarısından dolayı, o da en az benim kadar mutluydu.

«Beyefendi, neler hissediyor, neler düşünüyorsunuz bu an?»

«Düşüncelerim karmakarışık olmakla beraber, sadece sevinçli oldu-

ğumu söylemekten memnunluk duyuyorum, dedi.

Bu bellydi ya, memnuniyeti nedendi acaba? Apollo'nun başarılı bir yolculuk yapmasından mı, astronotların Ay yüzeyinde yaptıkları incelemelerin dünyamız için çok verimli olmasından mı ileri geliyordu?

«Diğer parlamenterlerimiz de, sonuçtan sizler kadar memnunlar mı?

«Bundan en küçük bir şüphemiz olmasın. Başta Paşamız olmak üzere bütün arkadaşlar mutlu. Bu mutluluğa katılmayan küçük bir azınlıktır sadece.

«İlerisi için ne düşünüyorsunuz?

«Siyasi af gerçekleştirdiğine göre, sıra orman suçlarının affında.

«Anlayamadım, siz neden bahsediyorsunuz?

«Siz neyi soruyordunuz?

«Apollo-12'nin gerçekleştirdiği Ay programına dair düşünceleriniz?...

«Eveet, gerçekten büyük bir başarı...

«Hükümet olarak bu konuda düşündükleriniz nedir?

«Valla, diye bir süre düşündü sorularına cevap veren. O konuyu da ele alacağımızdan vatandaşlarımızın şüphesi olmasın. Programımıza göre sırada önce siyasi af vardı, çıkardık. Orman suçlarının affını ele al-ık. Onu da hallettik mi, Anayasa değişikliğiyle Boğaz Köprüsünü sıraya alacağız. Derken efendim, bu da bitti mi, elbet Ay'a çıkmanın yollarına da bakalacağız!

«Ooh, Allah kolaylık versin.

«Size de kardeşim, size de...

Elimdeki pilli radyo, Ay'da yapılacak dokuz yüz metrelik gezinin programını verirken postaneden çıkıp, konvoy halinde duran taşıtlardan birine sokuldu:

«Neler hissediyor, neler düşünüyorsunuz bu an?»

Arabanın radyosundan Apollo-12 ile ilgili haberleri dinleyen şoför düğmeyi kıvrıp, kesti sesi:

«Dinleme imanına kafam bozuluyor aga! Ulan, şu yüz metrelik yenden geçmek için yarım saat beklenir mi be! Dur, kalk, dur, kalk!...

Bize de, motora da yazık yahu!

Anlaşılan Ay'ın fethi, Apollo-12'nin seyahati falan vız geliyordu bize. Herkes kendi derdini ön plana alıyor, dünyayı yakından ilgilendirmesi gereken konu, bizde çok geri plânlarda kalıyordu.

«Apollo... diye konuyu açacak oldum.

«Haa, dedi, babana rahmet! Ben de lâf oraya getirecektim. Elâlem

taa Amerika'lardan kalkıp Ay'a varıyor, burada şoför milleti geçecek sokak araları arıyor! Onlar Ay'da keyifleri için yürüyor, bizim ekmek parası kazanmak için işe giden garibanlar, saatlerce sokaklarda bekliyor!

«Haklısınız. Ama her ülkede olan şeyler bunlar. Bir an için Ay'a yolculuğun, ülkeler arası uçak yolculuğu kadar basitleştirdiğini düşünelim. Ve bu moda bize de sıçradı...

«Hayâli boşver âbi... O günleri biz görmeyiz. Dünya radyoyu eskitti, bize gramofon geldi. Dünya teyipi eskitti, bize radyo geldi. Dünya televizyonu eskitti, bize teyp geldi. Şuraya baksana... Bu memlekette çeyrek yüzüyl önce otomobil soktuk, hâlâ gideceği yolları yapamadık!

Adam haklıydı. Yaptığımız soruşturma tam bir fiyaskoyla biterken, belediyeye uğramak geldi aklıma. Başkan toplantıdaymış. Daire müdürlerinden birine sokuldu. Benden önce o atıldı. Güllümseyerek:

«Adamlar bir kere daha fethettiler Ay'ı, dedi.

Hele şükür, bu konuyla ilgili bir kişi bulmuştu şehirde.

«Evet, dedim, fethettiler. Uzay çalışmalarına epey meraklısınız anlaşılan?

«Efendim, uzay çalışmalarıyla bizim Belediyenin çalışması arasında önemli benzerlikler olduğundan, ister istemez gelişmeleri yakından izliyoruz, dedi.

Bu kez, ben soracaklarımı şaşırdım. Ay'ın fethi konusunda vatandaşın fikrini öğrenmek isterken, uzay çalışmalarını gizlilikle yürüten bir yere düşmüştüm demek!

«Nasıl yanı?

«Söleyeyim. İlk Apollo rampası na oturtulurken, bizim uzmanlar şehrin dertlerine devâ bulmak üzere ilk toplantılarını yapmışlardı. Günün en önemli konusu, trafiktir. İki ana fikir vardı ortada: Biri, metroyu, diğeri mevcut yolların sayısını artırmak. İkinci Apollo fırlatıldığı gün, uzmanlar ikinci defa toplandı. Bu sefer, yollara beyaz boya ile şerit çekmeyi teklif eden taraf kazandı. Üçüncü Apollo'nun geriye sayması başlarken, uzmanlar yine toplandılar, geçitlere trafik ışıkları konması kararını aldılar. Derken Apollo denemeleri yenilindikçe biz toplandı yaptık. Konu hep trafikti. Kimi tünel dedi, kimi köprü dedi, kimi alt geçit dedi, kimi üst geçit dedi, uzay çalışmalarına paralel, bizim çalışmalarımız bugüne kadar geldi.

Anlamıştım ama kendimi tutamıyarak sordum yine:

«Sizin çalışmalarınız hep trafikle ilgiliydi öyle mi?

«Yoo, dedi, daha su var, çöp var, gıda kontrolü var. Fakat trafik derdi ortadan kalkmadığı için ötekilere daha zaman var!

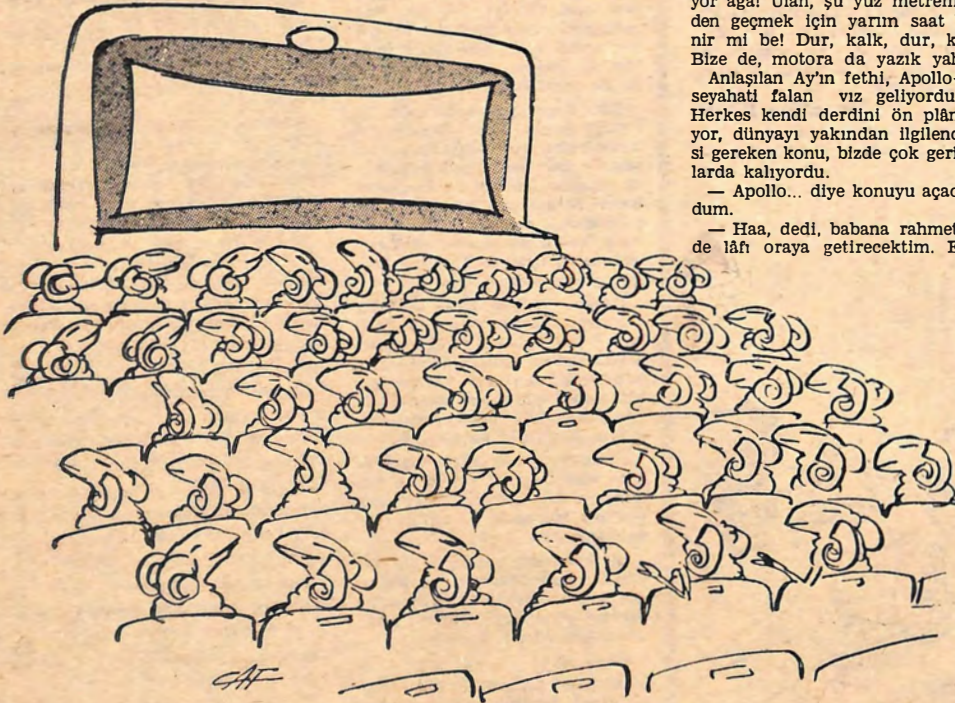
«Tanrı bilir yine toplantıdadır sizinkiler?

«Evet, dedi müdür. Apollo-12'yle birlikte toplantıya oturdular. Onun dünyaya dönüşüne kadar da nasıl olsa yeni bir karar alırlar.

«Peki, bundan sonraki Apollo'lar için ne düşünüyorsunuz?

«Toplantılar devam edecektir. Her Apollo'da bir kere toplanılacak. Bakalım onlar mı Ay'ı, bizimkiler mi trafikle ilgili en olumlu kararı daha önce alacak!

Başarılar dileyip caddeye çıktım, hâlâ yolun açılmasını bekleyen dolmuşlardan birine kurulu, şehrimizin perşanlıktan kurtulması için mutlu bir hayâle daldım!

— ÇOBAN SÜLÜ FİLMİ ÇEVİRİLİYOR! —

YEDİ

PAZARTESİ

Barut tükenince...

«Üçüncü bir harp çıkar mı? Çı-karsa, hangi bölgedeki uyumsuzluk dünyayı yeni bir harbe sürükler?» diye sorsalar, bir kör atışdır baş-lar. Üçüncü Dünya Harbinin çıkaca-ğı görüşünde hepimiz birlik oluruz da, nedenine gelince aynı tezi savu-nan iki kişiyi zor buluruz. Herkesin yorumu başka başka olacaktır. Ki-mi, kıvılcımın Vietnam'dan çıkaca-ğını ileri sürecektir, kimi «Bunun nedeni Araplarla İsrail olacak» diye-cektir.

Oysa harp çıkalı yıllar oluyor da, kınsecikler bilmiyor. Nereden çık-tığını, nasıl geliştiğini sorarsanız tahminlerin aksine ne Uzak-Doğu'dan başladı, ne Orta-Doğu'dan... E-fendim, uyumsuzluk büyüdü kadın-ların etek boyundan!

Bir bakıyorsunuz, «Maksı» yı sa-vunan modacılar mini eteğe savaş açıyor, bakıyorsunuz dünya gençle-ri, maksı eteğe karşı çıkıyor! Vati-kan'ın mini eteğe savaş açtığını du-yuyorsunuz, haberin etkisinden kur-tulmadan falan ülkedeki kolejlerden birinin, mini eteği savunmak için herşeyi göze aldıklarını gazetelerde okuyorsunuz.

Şimdi de Amerikan Röntgençiler Derneği uzun eteğe savaş açmış!

Başa gelen çekilir derler. Kaçacak değiliz a... Savaşsa savaş, barışsa barış! Ne var ki, bu kaşımada ta-rafların güçleri eşit değil. Bir tarafta Yunan cuntasından, bizim Neyşe-hir Valisine kadar aşağı yukarı dün-yanın üçte ikisi, diğer tarafta üç beş gençle, Röntgençiler Derneğinin bir avuç üyesi...

Bir gün bir taraf hücumu geçiyor, bir gün diğer taraf... Bir gün mini-ciler dünyayı kasıp kavuruyor, bir gün maksiciler...

İşin garibi, harbin bu kadar teh-likesizini kuruldu kurulu görmeye-miştiki dünya. Ülkeler arasında silâh-sızlanma mı gerçekleşti, barut mu tükendi bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, uzmanların bu konuda bayağı yanıldıklarıdır. «Çağımızın savaşı roketlerle olacaktır» dediler, etek-lerle savaşıldığını gördüler!

SALI

Bölgesine göre

Yapı Endüstri Merkezinin öncülü-ğü ile bir «Isınma Araçları Servisi» açılmış.

Emeğe yazık. Hepimiz biliyoruz ki, göstermelik araçlarla ısınmıyor mil-let. Her bölge ısınmak için kendin-ce bir yol tutmuş, herkes bir kolay-lık bulmuş.

Söz gelişi, Doğulu vatandaş ısın-mak için bulursa tezek yakar.

Doğu Karadeniz bölgesi halkı, yak-mak için fındık kabuğu arar.

Ormanlık yerlerdeki halk, ağaç bu-dar.

Bir de büyük kentlerin ısınma so-runu vardır.

İstanbul'u, ısınmak için konserve kutusunu andıran taşıtlara biner, ya-kacak kuyruklarına girer, resmi dai-relerde evrak takip eder.

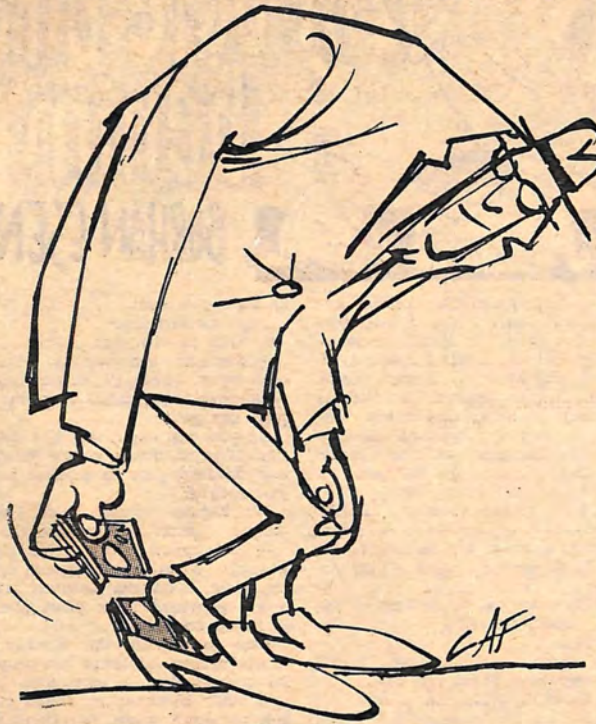
Eskişehirli vatandaş, «ES-es» lerin peşine düşüp, nerede maç varsa o-raya gider. Kalorisi en yüksek ısıt-ma aracı, futbol heyecanıdır onun için.

Konyalı vatandaş, Erbakan'ı din-ler.

Ankara'da ise, ısınma şekli bam-başkadır. Hele biraz da politikaya sempatisi varsa, boş durup ılışme-mek için bir partiden çıkıp diğerine girer, bir partiden çıkıp, diğerine girer!

İnsanlarımızın ısınma amaçları dururken, ısınma araçlarını sergile-mek kimin aklına geldi?

Ayakkabı fiyatları durmadan yükseliyor. — Gazeteler —

ÇEKECEK!

ÇARŞAMBA

Daha büyüğü olur mu?

Gazeteler, gecede beşbin lira zarar eden Sait Halim Paşa köşkündeki İstanbul Kumarhanesinin iflâsa git-tiğini bildirirken, Turizm Bakanlı-ğının yetkilileri şu nedeni ileri sürü-yor: «Efendim, büyük kumarbazlar gelmiyor. Gelenler de büyük paralar-la oyuna girmiyor.»

Aman birader, kumarın bundan büyüğü olur mu? Oyuna sizinkinden

fazla para konur mu? Koyan olursa, durumu iki günde bizim ünlü ku-marhaneye döner!

Görüyorsunuz işte... Hovarda bir mirasyedi pozuyla milyonları masa-ya attınız ve hamdolsun meteliksiz kalktınız!

PERŞEMBE

Hoppalaaa!..

Kilosu dört liraya çıkınca, soğan kaçakçılığı başlamış.

Evet evet yanlış okumadınız. Ka-

GÜN

çırlan madde afyon, eroin, esrar, silâh değil. Her evin baş gıdası bas-bayağı kuru soğan işte!

Haydi bakalım, parmak izini alıp bir dosya da soğana açsın Emniyet! Ve hazırladığı genelgeyi teşkilâta duyursun: «Olgun başağı andıran, kokusu olan, kısa boylu, kötü huy-lu, topraktan doğma, tohumdan ol-ma, kuru soğan denilen, her yere giren maddenin alınması, satılması, taşınması ve kullanılması yasaktır» diye.

Silâhı önleyemeyenler, bakarsınız bizleri soğandan kurtarırlar da hem kendileri rahata ererler, hem fakir fukarayı katından ederler.

CUMA

Sıra bazuka'da...

Dinamitle yakalanan genç, kendi-sini tutan polislere, «Bunu köy dü-ğününde patlatacaktım» demiş ve nedeni sorulunca şöyle devam et-miş: «Tabanca atmak tarihe karıştı da...»

Allah Allaaah... Bir düğünün etti-ği ne bakın siz! Tabanca tarihe karı-şınca, yerini dinamite bırakmış. Di-namit tarihe karışınca, herhalde ye-rini ağır topa bırakacak. Artık on-dan sonra ne olur bilinmez. Ağır to-pun yerini bazuka mı alır, yoksa doğrudan doğruya Atom'a mı bira-kır?...

Kısacası, düğün dediğimiz şenlik, yavaş yavaş savaşın yerini alır!

CUMARTESİ

Doğrusu bu!

Gizli ve açık muhalefetin artması üzerine bir demeç veren Yunan cun-tasının kuvvetli adamı Patakos, «Bi-zi beğenmeyenler, Yunanistan'dan çeker, gider» diyor.

Bir partinin iki başla idare edile-meyeceği görüşünde olan Demirel, «Bizi beğenmeyenler çeker, gider!» diye Bilgi'çilere gözdağı veriyor.

Geçenlerde, İsrail'le savaşmakta kararlı olduğunu açıklayan Başkan Nâsir da aynı sözü söylemişti: «Gö-rüşümüzü beğenmeyen aramızdan çeker, gider!»

Gördünüz mü anlaşmazlıkların halli ne kadar basitmiş!

Yunan vatandaşı olarak cuntayı mı beğenmedin?

Çeker gidersin kardeşim.

Demirel'i mi beğenmedin?

Çeker gidersin!

Nâsir'in kararını mı destekle-me-din?

Çeker, gidersin!

Yeryüzünde kaldı mı üç kişi, ta-mamdır dünyanın işi!

PAZAR

Var ama...

İzmir Belediye Başkanı Osman Ki-bar, şehrimize gelir gelmez Atabey'i kiplere bindiren bir demeç verdi: «İstanbul'da belediye yok!»

O öfkeyle cevabı kondu Atabey: «İstanbul'da belediye var ama, Osman Kibar yok!»

İsterseniz, iki güzel kentimizin başkanlarını kaşıtırmamak için «Var» larla «Yok» ları biz sıralayalım:

İstanbul'da çöp var da, çöpçü yok.

Elektrik İdaresi var da, ışık yok.

İETT var da, taşıt yok.

İmar Müdürlüğü var da, imar dü-zeni yok.

Zabıta var da, kontrol yok.

Fırın var da, çöpsüz ekn.ek yok.

Daha sayalım mı?

Eee, böyle bir şehire Osman Ki-bar'ın söyledikleri iftira olmuyor mu?

«İstanbul var da, belediye yok!» Gelin şöyle düzeltelim onu: «Belediye var da, İstanbul yok!»

Koca şehir bakımsızlık ve pisliğin altında kaldı da...

MESKEN KREDİSİ!

JLK gençlik yıllarımızda cinci hocalar, üfürükçüler, ara-bu-lucular gönül işlerinde bizlere yardımcı olurlardı. Şimdi bu meslek erbabı gücünü yitirdi. Yerlerini Gürcü Bacı'lar, gazete sütunlarındaki Yıldız Falcıları aldılar...

Ortaokulu yeni bitirmiştım. Lise-ye devam ediyordum. Bizim sokakta Tapu memuru otururdu. O yaşlarda içimizi mülkiyet hırsı kemirmiyordu. Tapu memurunun ne iş yaptığı-nı, nelerle uğraştığını bilmezdik. Ama ol garip kişinin üç tane zızi vardı ki... dillere destandı.

— Tapucunun kızları geçiyor!... Denildi mi... akan sular dururdu. Belki öyle değildi de, o yılların toz pembe görüntüsünde içinde bize öyle geliyordu.

Ben o kızların en büyüğüne gön-lümü kapırmıştım. Öteki kardeşle-rinden güzellikten yana hayli geri-deydi. Böyle olduğundan arkadaşla-rım daha önceden ötekilere sahip çıktıklarından en kocamanı bana kalmıştı. Bu taksimden kızcağızla-rım haberi yoktu. Lâkin haberlerinin bulunmadığından da bizim haberi-miz yoktu...

Güneş doğdu değil mi? Biz güne-şin doğuşunu gökyüzüne bakarak an-layamazdık. Tapucunun yeşil boya-lı pancurları açılıp da, sarışın or-tanca kız başını pencereden uzattı-ğı zaman:

— Ooooo, derdik, sabah olmuş be...

Benimki sabahları ortada görün-mezdi. Öğleyin kapının önüne çıkar, küçük çocuklarla atak oynar, ip at-lardı. Annem hafiflik saydığı bu ha-reketlerinden ötürü, onu hiç sevmez: — Erkek Ayşe yine çıktı ortaya. Yazın bir tarafa... Bu kız sürtüğün, şılğın biri olacak biraz daha bü-yürse... derdi.

Annemin kızı karşı antipatisini bi-raz da hayra yorardım: — Malûm oluyor galiba, derdim, kaynanaların gelineklerini sevdikleri görülmüş şey midir?

Güneşin batışını en küçük kız ha-ber verirdi. Güneşin son ışıkları pencerelede yüz mumluk ampul gi-bi yandı. Saatlerde ut'unu kaplığı gibi balkona oturur orada hem ça-lar, hem de yavaş sesle:

«Çarşambayı sel aldı, bir yâr sev-dim el aldı...» türküsünü mırıldanırdı. Sonradan türkünün babasının sansüründen geçtiğini öğrenmiştik. «Yâr» kelimesi yerini «kuş» a bırak-mıştı çünkü...

Az kalsın ismini söylemeyi unutu-yordum. Bizim erkek Ayşe'nin adı Ülker'di. Gün geçtikçe işin saat a-yarı yönünü unutmuş, kızı sırlı sık-

lam tutulmuşum. Tek kelime ko-nuşmadan, hattâ karşılıklı bakışma-dan olmuştu bu iş. Şimdi ne yap-a-cak, ne halt edecektim? Ansan ayıp, yutsan büyük! Önce dersleri, sonra okulu asmaya başlamıştım. Gizli bir dert, ki içimi kemirmede. Ma-halle bakkal aynı zamanda aile dostumuzdu. Bir gün beni kenara çekti:

— Oğlum sende bir hal var.

— Sıhhatim iyi Ali amca...

— Yok, gizleme benden... Derdi-ni söylemeyen dermanını bulamaz. İçindekini dışarı vur da ferahla...

— Söyleyemem amca. Utanıyo-rum!...

— Ülen amma da toymuşsun ya-hu!... Gönül işi mi?

— Hııı...

— Tapucunun kızlarından birini mi seviyorsun yoksa sen de?

— Nasıl da bildin Ali amca...

— Bilmez olur muyum bre... Ma-hallede bütün delikanlıların gözü onlarda. Kızın haberi var mı bu iş-ten?

— Bilmem ki... Yok galiba.

— İşte bu kötü. Kızın da seni sevmesi lâzım.

— Günde yüz kere evlerinin önün-den geçiyorum. Başka ne yapayım?

— Kolayı var. Kara İmamı tanı-yor musun?

— Evet... Aşağı mahallede oturu-yor. Dayımı yılan soktuğu gün, oku-yup üflediymi...

— Tamam... Ona gideceksin. O bir büyü yaptıymıydı... Kızların üçü bir-den peşinden tipış tipış gelirler...

— Harem kurmayacağım Ali am-ca. Biri yeter bana...

Gizlice hocanın evinin yolunu tut-tum. Kara İmama durumu anlat-tım:

— Önce bir lira koy şu masaya, dedi. Cinler bedavaya çalışmıyor.

Boş gitmemiştim. Teklifi masaya zula ettim.

Okudu, üfledi, pufladı:

— Sonuna dek gider de, yılmaz-

sa kız senin, dedi.

Boynuna sarıldım:

— Sahli mi diyorsun, hoca?

— Söyleyen ben değilim. Cinler öyle diyor. Şimdi git, dokuz çeşme yalağından birer damla suyu bir şi-şeye koy getir.

Üç gün dağ bayır, köy köy dolaş-tım. Nihayet dokuz çeşme yalağından doldurduğum su şişesini hoca-ya sundum.

Bir kâğıda dualar yazdı, eski türkçe. Şişenin üzerine işneledi:

— Bu tamam, dedi. Sıra geldi gömleğe. Kızın kalbini şişenin içine hapsettik. Başkasını sevmeyiz artık.

Vakit geçirmeden bir yılın gömle-ği bulup geleceksin!...

Başa gelen çekilecekti. Krallar bi-le aşk uğruna tahtlarını bırakmıyor-lardı mıydı? Ben de tapucunun kızı için okulu bırakmıştım. Okula gide-cek zamanım yoktu. Çarıkların ba-ğını sıkarak, dağ taş yılan gömleği aramaya çıkmıştım. Mahalleli benim sapıttığımı sanıyor, yüzüme acıyan gözlerle bakıyorlardı.

Epeyi taban teptikten sonra bir kayalığın kovuğunda yılan gömleği gözüme çarpmaz mı?... Sırtladığım gibi soluğu yine hocanın huzurunda aldım:

— Gömlek hazır imam efendi...

— Biliyorum, dedi. Yılan gömle-ğinin yerini cinler bana haber verdi-ler, ben de sana malûm eyledim!...

Kıza bir adım daha yaklaştık. Ha gayret!... Yalnız para lâzım... Oniki lira bırakacaksın.

Okulu bıraktıktan sonra, gündüz-leri cinler için gerekli levazımatı dağda bayırda arıyor, geceleri de, bir kahvede sabaha dek garsonluk ediyordum. Haftahklarımı hocanın avucuna saydım:

— Git, yedi dul karının saçından birer tel getir!... dedi.

Hoca gittikçe işi yokuşa sürüyör-du. Lâkin kara sevdâ gözlerimi bü-rümüştü. Dağları devir gel, dese

gürzü elime alacak, Mecnun gibi işe koyulacaktım. Dul karı saçını temin etmek için kesenin ağzını açmak gerekliydi. Bizim garsonluk haftahğı da yetmiyor, evde yükte hafif paha-da ağır ne bulursam tırtıkıyor, Bit-pazarı'nda satıyordum. Evdekiler bana kaçık nazariyle baktıklarından hırsızlıklarını ciddiye almıyor, hat-tâ kolaylık olsun diye annem kıy-metli eşyaları sandıktan çıkartıyor, görebileceğim yerlere koyuyordu.

Yedi dul karının kına, saç boyası, kir kokan saçlarını hocanın önüne serdiğim zaman Hoca sevinmemişti: — Oğlum, dedi, biz buradan büyü yapalım diyerekten uğraşırken kar-şı taraf da boş durmuyor!

— Kimmiş o karşı taraf imam e-fendi, söyle gözünü seveyim!...

— Kızı başka seven biri daha var. O da cinci imamla iş görüyor. Yap-tığım büyüleri iptale çalışıyor!...

— Aman hocam, ocağına düştüm. Kızı karşıdakilere kaptırsan yaşa-yamam. İntihar ederim!

— Yirmiki lira elli kuruş otuz para bırak!

Çepçimimi kuraladım. Tam 22 li-ran var.

— Olmaz, dedi, karşımuzdakiler cinler insan değil ki, bize kredi aç-sınlar. Parayı tamam almadan kıl-larını kıpırdatmazlar.

— Onlar birer kahve içedursunlar, ben şimdi paranın geri kalanını bu-lur gelirim, dedim. Evde yürütüle-cek ziyinet, eşya kalmamıştı. Atrak-lığı dışarıya kaydırmak zorunday-dım. Yoksa kız elden giderdi. Gece-leri çalıştığım kahveye girdim. Dı-şarda bitmiş bir nargileyi içeriye gö-türür gibi yaparaktı tüydürdüm. Bit-pazarı'nda satarak, parayı hocaya getirdim:

— Çoğu gitti azı kaldı, dedi, kızın üçte biri senin gayri!...

— Hay Allah razı olsun, hocam, tuttuğun altın, yediğin baklava ol-sun! Üçte biri benim öyle mi?... Ya ikisi kimin?

— Karşı tarafa.

— Üçte biri yetmez hocam, tama-mına sahip kılamaz mısın?

— Onun için çalışıyorum, evlât! Haydi iş başına. Git, bana çekik değ-memiş at nalı getir!...

Yine kolları sıvadım. Adımız za-ten deliye çıkmamış mı? Kime çe-kiç değmemiş nal'ı nerede bulacağı-mı sorsam yüzüme tuhaf tuhaf ba-lıyorlardı.

Sevda nelere kadir değildi ki... Nihayet bir usta, epeyce paramı al-dıktan sonra, tahtadan önce bir çe-kiç yaptı, onunla da nal imal etti. Verdi elime.

Nalı hocaya götürürken, yolda es-ki arkadaşlarımdan Muzaffer'e rast-ladım:

— Ne o elindeki, demir parçası?... diye sordu.

— Nal!...

— Ne yapacaksın onu? Nalbantlık mı edeceksin?

— Hayır... İmam efendi istedi. Kız için büyü yapacak. Bu bilgiden nallardan değil! Çekiç yüzü görme-miş...

Yüzüme acıyarak baktı:

— Söylemeyeyim dedim ama. na-sıl olsa duyacaksın!...

— Hayrola?

— Seninki evleniyor bu hafta!...

Boşuna büyüciye para kapırmam...

— Doğru konuş ulan!... Kızın üç-te biri benimdi zaten. Nasıl evlenir?

Elini başının üzerinde dolaştırdı:

— Sen kaçırılmışın arkadaşım, de-di, kabahat bende ki söyledim.

Hocanın evine füze gibi dalmış-tım:

— Bittim hocam, mahvoldum...

— Ne var, ne oldu?

— Daha ne olsun? Hanı kızın üç-te biri benimdi... Tamamını kaçırı-yoruz! Bu hafta düğünü varmı?... Hoca:

— Düğünü olsa da, evlense de, hattâ yedi tane çocuk da doğursa kız eninde sonunda senin. Cinler şimdiyedek yalan söylemedi. Nalı bı-rak, ben gerekeni yaparım. Sen ace-

Otobüs kazasında 10 ölü, 34 yaralı var. — Gazeteler —

— Yazıyor... Otobüs kazasını yazıyorrrr!...

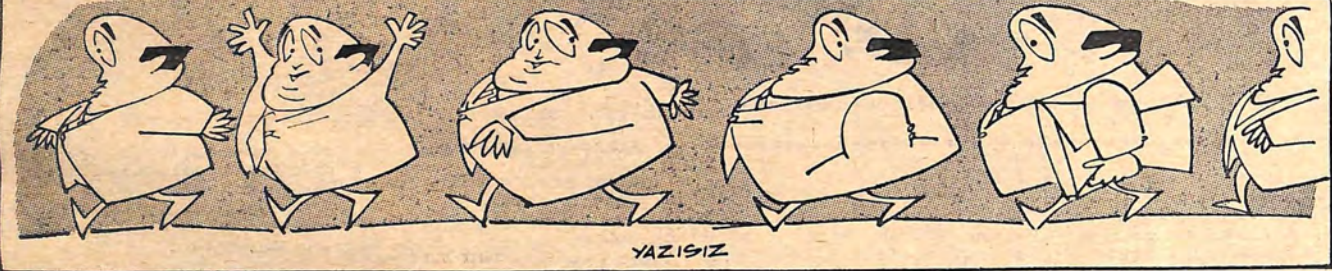

- P.T.T. parasızlıktan hıvale edeyemiyor.

- BAŞKA GÜNE HAVALE !...

- Kabine'de Bilgiç'ci yok -

YAZISIZ

- Mesleksiz 15 bin Amerikalı geldi..

- PEKİ BEYEFENDİ, MESLEK ÖĞRETİP ALMANYA'YA GÖNDERİRİZ !..

- İstanbul Atış Poligonu heline geldi..

YAZISIZ

İle para tedarik et!... Karşı taraf parayı bastı. Kötülük cinlerini tavladı.

İşin sonuna gelmiştik. Dönüş yolu kalmamıştı. Farkına varmadan bankanın önüne gelmişim. Güpe gündüz, elde silah olmadan banka soyulduğu görülmemişti. Ne halt etmeliydim? Nereden para çarpmalıydım? Düşünürken bankadan biri çıkmıştı. Arkası bana doğru dönüktü. Elindeki bir deste parayı saymaya uğraşıyordu. Her halde hesabından para çekmişti. Yıldırım hızı ile üzerine doğru koştum. Elindeki para tomarını kaptıktan sonra, tabana kuvvet kaçmaya başlamıştım:

- İmdaaaat!...
- Yetişin, hırsız var!...
- Paramı kaptı kaçıyor, yakala-

yn!... Ses yabancı gelmemişti. Kimin parasını çarpmıştım acaba? Koşarken bir ara başımı geriye çevirip bakınca, ayaklarımın bağı çözülür gibi oldu Olduğum yere yığılıp kalmıştım... Peşimden:

- Paralarım!...
- Kızımın düşün paraları gitti... diye bağırarak koşan kimdi? Tahmin edebilir misiniz?

Tapucu... Yanıp tutuştuğum, uğrunda hırsızlık yaptığım, okulu bıraktığım, mecnuna döndüğüm kızın babası...

Karakolda:

- Davacı değilim, diyordu, zavalı oğlan aklını kaçırdı. Komşumuzdur, iyi bir ailenin biricik oğludur. Sonradan kötü yollara düştü. Ebeveyni reddetti. Belki de karnı açtı, bu para ile ekmek alarak yiyecekti.

Bana döndü:

- Ekmek alacaktın, karnını duyuracaktın, değil mi? diye sordu.

- Hayır, dedim, cinci hoca sayesinde büyük kızın üçte biri benim olmuştu... Parayı alıp kaçabilsem.. yakalanmasa idim.. kızın tamamını alacaktım!..

Burhan ESEN

Dereden tepeden, Ay'daki kraterden...

İŞIK TUTULMASI OLAYI!

10 Kasım günkü İstanbul gazetelerinden birinde güneş tutulmasıyla ay tutulması bahsi anlatılıyordu.

Bu bahsin 10 Kasım gününe tesadüf etmesi, bana, bazı gazetelerimizin acınacak durumunu aklıma getirdi.

Öyle gazeteler var ki, Atatürk'ü yılda sadece bir gün hatırlayıp 364 gün O'ndan bihaber bir yayın hayatı sürerler.

Bu gibi gazetelerin 364 gün karanlıklar içinde kalmak suretiyle tâbi oldukları «ışık tutulması» acınacak bir durum değil de nedir?

BU DURUMDA TRAFİK Mİ OLUR?

- Atina'nın büyük meydanlarından birinde bir bomba patladı.

- Atina'da, dün, falanca meydana üç bomba patladı.

Sonra da gazetelerimiz tutup Yunanistan'daki askerî rejimin trafik meselesini hallettiğini söyleyerek Atina caddelerinin tenha resimlerini basıyorlar... İnsaf edin, bu kadar çok ve sık bombanın patladığı meydanlarda fazla kalabalık bulunur mu hiç?

GEZİCİ BÜYÜKELÇİLİK!

Amerikan hükümetinin bir «Gezici Büyükelçi» si vardır.

Her başkentte mevcut büyükelçilere ilâveten tayin edilen bu

Gezici Büyükelçinin görevi, isminden de anlaşılacağı gibi, devamlı dolaşarak, bir ülkeden diğerine giderek hükümetin olağanüstü meselelerini müzakere etmektir.

Ne dersiniz, bizde de böyle bir müesseseye ihtiyaç olacak mı acaba?

Bence evet...

Bakin ne deniyordu gazetelerimizdeki Siirt mahrepli bir haberde: «Şaki Özbay'a, kaçırıldığı memuru öldürmemesi için elçi gönderildi.»

Gördünüz mü teklifimin doğruluğunu?... Anadolu'nun dört bir yanında devamlı dolaşarak şakilerle müzakereler yapmak üzere hükümetimiz için de dahili bir «Gezici Büyükelçi» tayin etme zamanı gelmiş benziyor!

SEKS YOLUYLA EĞİTİM!

Üç İskandinavya ülkesi olan İsveç, Danimarka ve Norveç'in başkentleri Stockholm, Kopenhag ve Oslo'yu birbirine karıştırmadan söyleyebilen azdır.

Neyse artık, şimdi, Danimarka hükümetinin yüksek himayelerinde seks fuarının başkent Kopenhag'da açılmasından sonra kimse Kopenhag'ı unutmayacak; unutsa bile —örneğin Coğrafya imtihanında falan— birinin mânâh bir göz kırpması üzerine hemen hatırlayacaktır orasını!

ÜÇ SINIF

Vitrindeki kitapları seyrediyorum...

Çeşit çeşit kitap.

Bu arada, kendileri halen hapiste olan iki Rus yazarı Y. Daniel ile Sinyavski'nin de birkaç eserini gördüm.

Vitrindeki kitaplar, dünyadaki toplumların üç sınıfa ayrıldığını belli ediyordu:

1 — Rusya gibi okuma-yazma bilmeyenlerin sayısının bir hayli azaldığı, fakat istenen şeyin yazılıp okunamadığı toplumlar.

2 — İstenen şeyin yazılıp okunabildiği, fakat okuma-yazma bilmeyenlerin çok, pek çok olduğu bizim gibi toplumlar.

3 — Hem istenen şeyin yazılıp okunabildiği hem de okuma-yazma bilmeyenlerin hemen hemen hiç bulunmadığı Batı toplumları.

BU KADARI FAZLA ARTIK

Amerikalı şarkıcı Frank Sinatra'nın karısı Mia Farrow'un başka birinden çocuğu olmuş.

Fakat evlilik de diğer yandan devam ediyor.

Avrupalılarla Amerikalılar gerek filmlerinin tesiriyle gerekse hayattan verdikleri örneklerle, evlilik ilişkilerinde «kızın evlenmeden önce yaptıklarına bakınayacaksun» diye aklımızı çelmeye başladıkları yetmiyormuş gibi şimdi de «evlendikten sonra yaptıklarına da bakmayacaksun!» anlayışını yaymaya başladılar!

ÖZEL MUHABİRİMİZDEN...

Dün gece Beyoğlu'nda yapılan arama-taramada silâhsız bir vatandaş bulunmuştur.

Reşit AŞÇIOĞLU

— Bir atkı alıncaya kadar böyle idare edeceğiz evlât!

— Ona, «şekerli

SEVGİLİM

Ada'nın, Moda'nın zamanı geçti,
Sarardı yapraklar güzün sevgilim!
Sonbahar muştusu nar çiçek açtı,
Yaz sonu gönülde hüznün sevgilim!

Senle yaz ömrümün en mutlu anı,
Ebedi saklarım kalbimde onu,
Yaz değil gelse de evrenin sonu;
Düşümde hep gülen yüzün sevgilim!

Bir yaz mı benimdin nazenin peri?
Bir yazın ömründe nedir ki yeri?
Geçen gün kuş gibi gelmiyor geri,
Yarınlar bak artık hep dün sevgilim!

Bir akşam rüzgârlar eserken ılık,
Diyordun: «Elveda!» sesin pek kırıktı,
Sevenin dilinde olmaz ayrılık;
Yalandan yaşlıdır gözün sevgilim!

Sessizlik örtülü şimdi sahillere,
Ayrılık türküsü söyler kem diller,
Sallanır kederle ipek mendiller;
Ayrılık değildi düğün sevgilim!

Samim AGAR

PARİSTEN SELÂMLARLA :

Sana üç günlük bir Paris havası
estireyim Akbabam...

Azcık ordaki meclisten, Palais
Bourbon'dan söz edeyim. Biliyorsun
önünden Sen nehri akar.

ORADAKİ HAVA :

Küçüktür Palais Bourbon. Öyle
bizim parlamento gibi koridorların-
da kaybolunmaz. Anfi şeklindedir
toplantı salonu. Koltukları, havı dö-
külmiş kırmızı kadifeyle kaplıdır.
Eskidir kadife. Fransızlar yıllanmış
severler, ister şaraplarında olsun, ister
şöhretlerinde, ister döşemelerinde...

Birdenbire bir trampet gürültüsü
kulaklarıma vurdu. Bayram mı, di-
ğün mü diye düşünürken, yanımda-
ki Fransız gazeteci, «Meclis Başka-
mı geliyor, Meclis Başkanı bizde
her sefer böyle karşılanır» dedi.

E, biz büyüğümüzün hakkını yi-

yoruz Akbabam. Ferruh Bozbeğli'yi, ancak benim
dostluğumun, sessiz trampetleri karşılıyor. O da
ben, basın locasındayken...

Dinleyici locaları, gerçekten loca, küçüktür. Biz-
deki gibi öyle insan, tepeleri allı güllü yaylalar
gibi yayılamıyor.

Salondaki yüzler, zekâyla nurlanmış oldukça.
Konuşmacıları dinlemek bir şölen. Espri, hafif-
lik, hoşgörülük, güleçlik...

Tipki bizdeki gibi değil mi Akba-
bam?...

Benim gittiğim gün Güney Afri-
ka'dan Fransa'ya göçmek zorunda
kalan Fransızların malları hakkında
bir görüşme vardı.

Dili bilmeyen, konuşulanları, az-
cık gevezece bir ilanı aşk sanabilir-
di. Ağzı bir karış açık hayranlıklar
hoş olmaz. Ben de kimsenin gözü
kapalı hayranı değilim.

Partiler toplantı salonunda başka
türü yer almış... İktidar partisi önde oturuyor.
İktidar partisinin arkada oturanları öbür partile-
re karışmış.

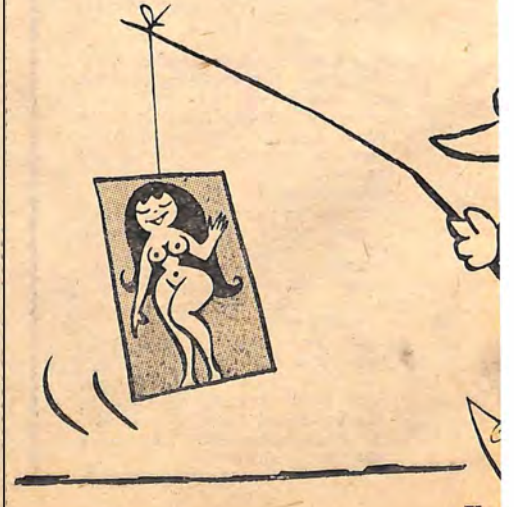
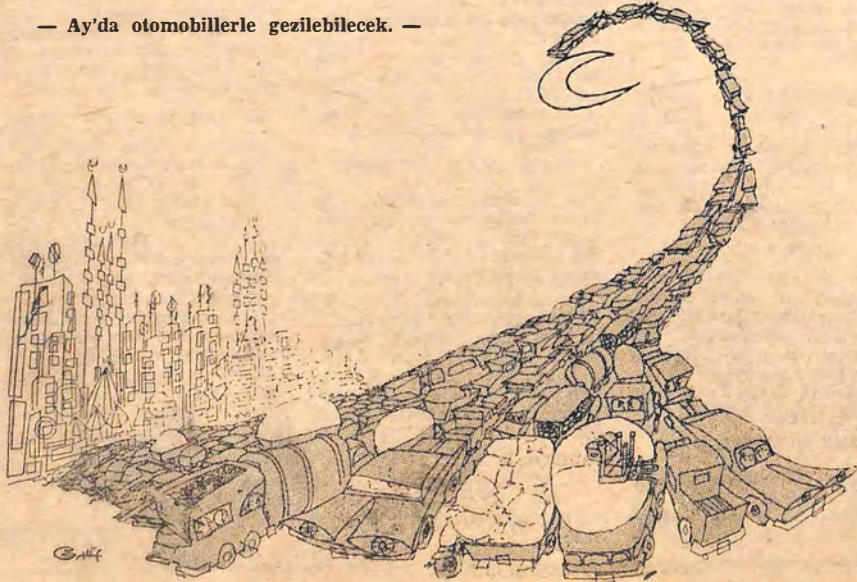
Konuşucu parti namına konuştuğunda, özünü
savunurcasına kürsülere tırmanıyor. Her parti-
nin önünde, iki mikrofön var. Her söz alan, ken-
di partisinin mikrofönünü kullanıyor.

Bir gün önce hava daha çekişmeliymiş. Ben,
göçmen mallarına yetişebildim. Hava tabii göç-
men mallarına göre idi.

ANKA
MEKT

NİM
ARZ

— Ay'da otomobillerle gezilebilecek. —

Yaz

demiş de!

PARİS:

Eskiden, Paris'e, her gidiş gelen, «Paris her zamankinden güzeldi» dediği zaman zıtlanırdım. Bu sözleri bir ucuz kalıp olarak kabullenirdim. Yusuf Ziya merhum bir gün bana, o sırına bildiği zarif mektuplardan birini yazmıştı: «Paris'i gören gözlerinden öperim.» diye bitiriyordu.

Şimdi ben de o beni zıtlandıran kalıbı kullanıyorum. Eşe dosta, «Paris her zamankinden güzeldi» diyorum, uzun bir yaşıntının, yenilmemiş değerlerinin güzelliğiyle. Para düşmüşmüş, De Gaulle gitmişmiş, Pompidu gelmişmiş...

O yaşama mutluluğu eğitimindeki için, fazla birşey değişmiyor ki... Herşey daha gevşek, moda bile... Etekler, kâh topukları çalıyor, kâh ilk mektep talebesinin cüz kesesi kadar.

Siyah rugan furıyası hâkim. Rugan tepelik, rugan gül, rugan çanta, rugan pabuç. Rugansız olan, kendini çıplak sayıyor. Bu furıya bir mevsim sürer...

Büyük mağazalar her zamanki gibi dolup taşıyor. Öyle tuhaf satışlar oluyor ki. Paris'te çünkü değişmez değerlerden başka her şey çok çabuk değişiyor. Banyo çinilerinin renginden ve deseninden tutun, yastık kılıflarına kadar...

Geçen senenin, dünyanın en zarif sofrası takımını, kiloyla satılıyor, yeniliklere yer açmak için...

POMPIDU:

Pompidu'nun bir basın toplantısında bulundum, Elize Sarayında. Devlet Başkanlığı, silüetini ve hatlarını etkilemişti. İktidar bazılarını güzelleştiriyor, bazı kompleksleri, çözümlendiği için.

Büyücek bir salondur salon. Yüzeleli kadar gazeteci örümcek ağınca zarif yaldızlı koltuklarda yer almışlardı. Başkan çoğunu küçük ismiyle çağırıyordu. Müsterek bir geçmişleri vardı. İki tarafın da onur duyduğu...

Pompidu birbuçuk saat kadar konuştu. Kimse «Ayyy irticalen konuştu» diye ayılıp bayılmadı. Galiba onlar güç ayılıp bayılıyor. İçtendi, zeki, yakındı ve, ve de hırçın değildi... Burada kesiyorum, içim yine gamlandı, kabardı, bir hoş oldu. Hani bir türkü var ya: «Bir of çeksem karşılıklı dağlar yıkılır» diye... Amma yalancı türkü... «Of» çekiyorum çekiyorum, güvendiğim güvemediğim dağlar yerinde duruyor, karlı karsız...

— Bunun kadar adam kul anmaktan hoşlanan kız görmedim!

MARATONCU'NUN AŞKI

Beni maratoncu yapan

İlle de

Ardındaki müstakbel

kayın-birader

Senin birader: Sayın birader

Çatık kaşlı hayın birader

Elindeki odunla, belli

bana düşmandır

Sen hey, acı su balığım

Şaşı gözüm, çilli yüzüm, alığım

Tek arzum, tek dileğim

Sen hey, ciğerimde soluğum

Kanatsız meleğim

Bostandaki el değmemiş keleşim

Alın yazım, kahpe feleşim

Davulum, dümbeleşim

Sıkı dokumam, ince eleğim

Göz devirip

Surt çevirip

Hasat yapmadan harman savurup

Beni ele vereceğini

nerden billeyim?

Ağzındaki tüfekle

Sten, Tomson

Cins cins tabancayla

Havani, tanklarla

Ardındaki müstakbel takımından

kaynanamdır

Beni maratoncu yapan

Bir de baldızımdır

(Gözündeki kancayla)

Bir de kayın-pederdir

İlle de

Kayın-biraderdir

Koşarım, koşarım

Soluk soluğa koşarım

Biliyorum, sevdiceğim

Bir gün soluğumu

Ya hapisanede

Ya tımarhanede alacağım.

Yaşar Hâdi ÖNDER

Meksika'da Enriko adında bir çiftçi, eşiği ile evlenmek için mah emeye baş urdu. — Gazeteler —

— Bizim Enriko'nun karısı kürklü semer istiyor galiba!..

Miyokart enfarktüsü» dedi-doktor. «Bundan sonra sigara içmeyecek, yokuş çıkmayacak, hızlı yürümeyecek, kızartma yemeyecek ve hiç sinirlenmeyeceksiniz Hâdi bey.»

— Anladım?... dedim.
— Yorulmak, kızartma yemek, sigara içmek...

— Onları anladım da...
— Hepsinden önemlisi, sinirlenmemelisiniz. Geniş olmahtınız. Hastalığınızın en büyük dostu öfkedir. Sizin de en büyük düşmanınız...

Boynumu bükтім:
— Bakın doktor bey, sigarayı bırakış çok oldu. İsterseniz ömrümün sonuna kadar kızartma yemem. Hatta ağzıma yağlı hiçbir şey koymayabilirim. Merdivenleri her basamakta durarak çıkabilirim. Ama son dediğinize gelince... Olamaz! Ben sinirlenmeden yapamam. Bu ülkede yaşadıkça sinirlenmemem için Hazreti Eyüp sabrı gerekir.

— Benden söylemesi, dedi doktor. Reçeteyi yazıp uzattı:

— Şimdilik bu ilaçları kullanacaksınız. Her hafta, olmazsa onbeşte bir görünün bana.

— Olur, dedim.
— Şunu unutmayın ki, telkinle kendinizi yatıştırabilirsiniz. Sinir bozucu bir olayla karşılaşırsanız, «Sinirlenmeyeceğim» diye tekrarlayın içinizden. Bu sizi rahatlatacak, kendinize olan güveninizi artıracaktır.

— Borcum?... diye sordum. Söyledi. «Sinirlenmiyorum» diye geçirek cüzdana davrandım. Beni kapıya kadar geçirdi. Orada öğüdünü tekrarladı:

— Unutmayın, sinirlenmek yok!

— Sinirlenmemeye çalışacağım, dedim. Ağır ağır merdivenleri indim. Evim üç sokak ötedeydi. Yürüyeceken, yorulmamam gerektiğini hatırlayıp dolmuş beklemeye koyuldum. Durmadan geçen arabaları sayıyor, bir yandan da «Sinirlenmeyeceğim» diye söyleniyordum. Sonunda bir dolmuş lütfedip durdu. Durmadan, «Sinirlenmiyorum» diye tekrarlıyordum. Yürüyerek üç dakikada gidebileceğim yere arabayla yirmi dakikada vardım. Bizim sokakın başında inip kösedeki eczaneye girdim. Reçeteyi uzattım. Eczacı, bakıp pis sırıttı:

— Hiçbirer yok bizde. Ama isterse-niz, yerlerini tutacak başka ilaçlar verebiliriz.

Sanki ilaç değil zerzevat satıyordu. Çekip aldım reçeteyi. «Sinirlenmiyo-

rum, sinirlenmeyeceğim» diye kapıya yürüdüm. Eczane eczane cadde-
den aşağı inmeye koyuldum. Hep «yok» diyorlardı. Sonunda bir eczacı ilaçları bulabileceğim bir yer sağık verdi. Kentin öte ucuydu. Üç dört taşıt değiştirip bir saatte gidebildim. Gerçekten de aradığım ilaçların hepsi vardı. Kasanın yazdığı sayıları gör-rünce, «Sinirlenmemeliyim» diye tekrarlamağa başladım makine gibi. Pa-rayı ödedim. İlaç paketini, içinde mücevher varmış gibi özenle tutarak dışarı çıktım. İş yerlerimin pa-ydos saati olduğu için, dolmuş bulmak, çölde su bulmaktan daha zor-du. Bir otobüse bindim. Daha doğ-rusu, duraktaki kalababın seline kapılıp itiş kakış bindirildim. Dört bir yanımdaki basınca, eğri bügri olan fötr şapkama, bir kulağımdan tehlikeli biçimde sarkan gözlüğüme aldırmiyordum ya, ilaçları bir kur-tarabilseydim bu hengâmeden... Tes-bih çeker gibi dudaklarım kıpır kı-pırdı: «Sinirlenmeyeceğim, sinirlen-meyeceğim.»

Eve geldiğimde hava kararmıştı. Merdivenleri âdeta sürünerek çık-tım. «Şimdi hafif bir yemek yer, sonra da dinlenirim» diye düşünüyordum. Anahtar kilitle döndürme-me kalmadan kapı açıldı. Hanım:
— Nerede kaldın? dedi hisimla. Bu akşama müteahhit beylere gide-ceğimizi unuttun mu yoksa?
— Sinirlenmeyeceğim, dedim.
— Anladım, diye bön bön yü-züme baktı hatun.

— Yâni çok yorgunum...
— Sesimi kendim bile güç işitiyor-dum. Çocuklar suratlarını astılar. A-naları otuz yıllık karım, anlaşılma-z bir şeyler homurdandı.

— Karım da aç, dedim.
Koro:
— Zaten yemeğe çağrıldık, diye karşılık verdi.

Ne oldu, nasıl oldu bilemeden, üs-

tüm değişmiş, karım ve çocuklarım-la yola çıkmıştım bile.

Kuzu kızartması, vicık vicık yağ-lı iç pilâvı... Üstüne de dilber duda-ğı... «Bunları yersem ölürüm» diye düşündüm.

Müteahhit bey:

— Karım güzel yemek yapar, di-yordu.

Karısı kasılıyor, kasıldıkça da ta-bağıma tepeleme yağlıyordu pilâvı.

— Perhizdeyim, diye mırıldandım.

Müteahhit bey güldü:

— Bizim hanımın yemeklerine ne perhiz dayanır, ne de can...

— Öyle görünüyor, dedim.

Müteahhit beyin karısı aldı sazi:

— Benim güzel pişirmemle iş bit-miyor. Pirinç de ağzınıza layık, pek güzel. Bey cuvalla ahıyır toptancısın-dan... Yağ da halis Trabzon...

Kilosunu altı liraya aldığı kırık-lı pirinci, kalbimin böyle teklemesi-ne sebep olan Ona margariniyi dü-şündüm. «Sinirlenmeyeceğim» diye geçirdim içimden.

Yemekten sonra hanımlar dediko-duya daldılar. Müteahhit bey de be-ni kolumdan tutup yandaki odaya sürükledi:

— Hayat çok pahalandı, dedi kah-vesini höpürdetip.

— Haklısınız.

Eskiden bir kadın metrekaresi en çok ikiyüz liraya çıkardı. Şimdi ise üçyüz, üçyüzelli...

— Öyle mi? dedim hayâl kırıklı-ğıyla.

— Öyle ya! Artık milletin de gözü açıldı. Metrekarede yüz, bilemediniz ıkiyüz lira fazla gösterebiliyorum an-cak. Bu da kurtarmıyor.

— Yaa? dedim.

— Bilemezsiniz... Piyasa bir aca-

yıp oldu son günlerde. Mühendisiy-le ayrı, mal sahibiyile ayrı, işçisiyle ayrı uğraşmam gerekiyor istemedi-ğim halde yalanlar söylemek zorun-da kalıyorum.

— Anlıyorum sizi...

— Anlamazsınız Hâdi bey. Bir kaç yıl önce, «Başkaları için çalış-tım yeter» deyip ilk apartmanımın temelini attım, arkası geldi çok gü-kür. Yakında yine kendi hesabıma bir esnaf sitesine başlamağı düşünüy-
yorum... Ne zor şeymiş mal sahibi olmak... Kiracılar ayrı dert, vergiler ayrı dert... Topu topu yirmişer dai-reli üç apartmanın yıllık vergisi ne kadar tutuyor, biliyor musunuz?

Bilmiyordum. Bilmek de istemi-yordum. O sorusuna karşılık bekler-ken ben, yıllardır taksit yatırdığım halde borcunu ancak yarılatabildi-ğim dairemi düşünüyordum. «Sinir-lenmeyeceğim, sinirlenmeyeceğim... On defa, yüz defa sinirlenmeyece-ğim.»

— Vergiler bu kadar ağır olunca, diye anlatıyordu müteahhit bey, ver-gi kaçakçılığının da olağan karşılan-ması gerekir.

«Vallahi billâhi sinirlenmeyeceğim. Ekmek çarpsın sinirlenmeyeceğim.»

— Hırsız diyorlar bir de... Çimen-todan, demirden, kumdan üç beş ku-ruş kazanamazsak nasıl yaşarız? Her şey ateş pahası... Sonra ortaya ser-maye koyuyoruz. Bir dolu risklere katlanıyoruz. Bir bilerseniz, geceleri yatağa girdiğimde hafakanlar bası-yor.

— Sinirlenmeyeceğim! diye bağır-dım birden. Karşı duvara fırlattığım kahve fincanı param parça oldu. İ-çindeki kahve, krem rengi duvar ü-zerinde garip bir kontrast yaparak aşağı doğru aktı.

— Sinirlenmeyeceğim! diye yeni-den bağırđm müteahhit beyin su-ratına doğru.

Müteahhit bey engerek görmüş gi-biydi.

Doktor oldukça iyi buldu beni:

— Güzeel! dedi. İlaçlara devam e-diyorsunuz, değil mi?

— Hayır, dedim sükûnetle.

Doktor şaşırdı:

— Anlamadım?...

— Tek bir iğne yaptırmadım.

Hapların bir tekini olsun yutmadım.

— Şaka ediyorsunuz...

— Bal gibi gerçeğı söylüyorum. İster inanın, ister inanmayın. Hem dahası da var: Durmadan merdiven çıkıyor, yollarda çılğınlar gibi koşu-yorum. İçki içiyor, bol bol kızart-ma yiyorum. Sigaraya da yeniden başladım.

Doktor ağlayacak gibiydi:

— Hâdi bey, dedi, niyetiniz intih-ar etmekse, bunun daha insanca yolları vardır...

Aldırışsız devam ettim:

— Her şeye karşılık demir gibi-yim. Bir elli yıl daha yaşayacağıma inanıyorum. Çünkü artık hiç sinir-lenmiyorum.

Doktor benim keçileri kaçırdığım-dan emindi. Saatime baktım:

— Az kaldı tedavi saatini kaçı-rıyordum, dedim. Aman, bana kırıl-cak bir şey...

Doktor, bana bir heykelin donuk bakışlarıyla bakarken, sehpanın üs-tündeki porselen vazoyu boynundan yakaladım. İçindeki çiçekleri özen-le bir kenara koydum:

— Beni hiçbir şey sinirlendire-mezi diye bağırarak vazoyu var gü-cümle yere çarptım. Dört bir yana dağılmış kırıklara bakıp doktora gü-ltimsedim:

— İşte benim ilâcım, doktor bey... Günde dört öğün ahıyorum...

Doğu Anadolu'da kış bastırdı. — Gazeteler —

Sulhi DÖLEK

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

Gazeteci deyip geçme buradakilerin hepsi seçme

Bize gelen mektuplardan gazetecilik ve gazeteciler hakkında geniş bilgi vermemizi isteyenler çıkmaktadır... Okuyucuların gazeteciler hakkında bilgi edinmesini tabii bularak basınımızdan birkaç tipi aşağıya serpiştirdik... Şimdi bunları boylarına, branslarına ve huylarına göre anlatalım...

sumancılığını yapmıştır... Bu arada senaryo yazmayı da deneyen Semai Bolelli, Yeşilçam'ı Hollywood sandığından filmcilerden çok zarif kazıklar yemiştir... Bu Semai'yi şoke etmiş ve kendini yine tiyatroya çevirmiştir... Şimdi en gaddar tiyatro eleştirmecisidir... Fakat hâlâ Taş Parçası tipinde tiyatro eserlerinin tesirini

ASIL adı Mekşufe Baygın olan Ay-Feri yakından bakıldığı zaman bir periden daha çok bir portmantoyu andırmaktadır. Çok asil bir ailenin kızı olduğunu söyleyen Ay-Feri, birden basın semasında doğmuştur... Bunun babasının hatırlarından olduğu da söylenmektedir... Bir zaman zengin partilerinde çay servi-

TİYATRO ELEŞTİRMECİSİ : SEMAİ BOLELLİ

S. BOLELLİ, tiyatroya istidatını daha küçükken mahalle kızlarını komşunun kümesine götürerek ve orada rol ezberleterek göstermiş, onbeş yaşında ortaokulda Keloğlan piyesine çıkarak büyük başarı sağlamış, rol icabı kafayı kazıttığı için babasından sıkı bir mariz yemiştir... Semai, tiyatro merakından neşesiz bir tahsil yapmış, liseyi bitirdikten sonra yedek subaya gitmiş ve orada da tiyatro kolu kurarak çeşitli temsillerde kahraman rolü oynamıştır... Semai birden kendini gazeteciliğin içinde bulmuş, bir zaman tiyatro hevesinin üstüne bir sünger geçerek bu sefer Hollywood furyasına kapılarak sinema yazarı olmak dümenine düşmüştür... Semai'nin bu arada Hollywood'a giderek o zamanın meşhurları Clark Gable, Lorel Hardi ve Alice Faye ile röportajlar yaptığını görüyoruz... İstanbul'a bol miktarda sinema fotoğrafıyla dönen Semai, sinemanın girisini çıkısını öğrenmiş, yerli filmcilik piyasayı tutana kadar hep Amerikan filmciliğinin pan-

de olduğundan, ciddi olmayan eserlere çok bozulur... Komediden hiç çıkmadığı halde bu işi çok iyi bilir havasını verir... Galalarda kendisine gelen tiyatro davetiyelerini yengesinin kızkardeşine verir... Kendisi oyunlara gizli gidip eleştirmesini yaptırmadan yapar... Kalemینی eline aldığı zaman hiç acımaz... Acıdığı zaman kalemini öbür eline alır. Büyük maharetlerinden biri de iki eliyle de yazı yazmasıdır... Sağ elini kullandığı zaman iyimser, sol elini kullandığı zaman da çok gaddardır... Bir oyuna kötü diye damga vurdu mu, o piyes bir haftada afişten kalkar... Onun için tiyatrocular Semai Bolelli'yi hiç kızdırmamaya bakarlar... Midesinden rahatsız olduğu günlerde en iyi oyunları bile beğenmez... Yerli eser ve yazarlara karşı nedense bozuk çalar... Fakat belli etmez... Duyduğumuza göre Semai Bolelli on seneden beri üzerinde çalıştığı bir oyununu piyasaya çıkartmak niyetindedir... Fakat kendisinin de eleştirileceğini düşünerek bu niyetinden sık sık vazgeçmektedir...

DEDİKODU YAZARI : AY-FERİ

si yaparak vaziyeti idare eden Ay-Feri, kendisine sosyete-den ensesi kalın bir koca bulamamış ve işi dedikoduya vurmuştur... Bütün sosyetenin servisini idare eden Ay-Feri, bu arada bir çok aşk durumlarında ve gizli münasebetlerde arabuluculuk etmiş ve aldığı avantajlarla kendine Nişantaşı'nda bir daire almıştır. Bir ara bir kokteyilde gazete patronlarından birinin sarhoş bir anına rastlayan Ay-Feri onunla ilk aşkı tatmış ve gazete patronu dedikodudan kurtulmak için Ay-Feri'ye gazetesinde bir sütun açmıştır. İşte Ay-Feri ondan sonra bir numaralı dedikodu yazarı olmuş ve yolunu bulmaya başlamıştır. Hayatı kokteyl, balo, defile, gece kütüphaneleri arasında geçen Ay-Feri, bir sütun için kendisinden bahsettirmek isteyen sosyete tiplerinden 1000 lira alır... Tarifesi gün geçtikçe yükselen Ay-Feri, bunu bir nevi geçim vasıtası yapmış ve son iki senede adamakıllı yükünü tutmuştur... Bu arada kendisine Londra'da estetik ameliyatı yaptıran Ay-Feri, oradan dönerken bir iki vizon kürk de

getirerek sosyete de derhal mektep etmiştir... İşte bu arada Çivizadelerin aptal oğlu basketbolcu Nurtan ile Bebek'te bir partide işi pişiren kart yazar, oğlana iki viski içirerek evine atmış ve onu bu kaçak hayata alıstırmıştır... Halen haftanın üç günü Nurtan'ı arabasıyla antrenmandan alıp çalışmalarına evde devam etmektedir... Ay-Feri bir gün Nurtan'ı Arnavutköy'de bir kolejli kızla konuşurken görmüş ve bozularak kendini akıntıya atmıştır... Geçen Kalender vapurunun çımacıları tarafından kurtarılan Ay-Feri, Nurtan'a çok romantik bir mektup yazmış ve kendini yine dedikoduya vermiştir... Gazete patronunun odasına kapıyı vurmadan bir o girer... Sabahları beş bardak çay içer... Dedikodu yapmadığı zamanlar aynanın karşısında kendini çekştirir. Kapıları dinler... Kokteyllerde ve meclislerde daima herkesin onbeş santim kulak arkasında durur... Günde beş paket Salem içer... Bacakları eğri olduğundan oturarak konuşur...

FIKRA YAZARI : FİKRET YAZMAZ

GAZELERDE Daire rumuzuyla yazılar yazan Fikret Yazmaz fıkra yazarlığının bir âbidesidir... Loş bir odada bir simit ve bir çayla en güzel fıkralarını yazan üstad, daha yirmi yaşında üstad olduğunu gazetelerde ilan etmiştir... Kalem çok kıvrak olup orta sertliktedir... (HB)... Siyasi fikirlerini kendisine uyan ve para veren gazetenin politikasına uydurur... Polemikçidir... Parmaklarını birine taktı mı bırakmaz... Güntüne göre solcu, güntüne göre sağcı havaya bürünür... Bir yazdığı bir yazdığını tutmaz... Hep hatırlı ve nüfuzlu adamların sofalarında dolaşır... Gazeteye geldiği zaman kendisine, «Hoş geldin üstad, bugün yine neler döktürdün?» demeyenlere bozulur... Gazetede özel odasına girer girmez, pencereye gidip karşılıklı handa çalışan terzi kızları dikiz eder... Karısından çok korkar... Evde münakaşa olduğu günler çok sert yazılar yazar... Dolmakalemini bir ara bir Bakandan asılarak almıştır... Bir takım büyük işler çeviren adamlarla siyasi kimseler arasında çıkartmadan yazıları vasıtasıyla aracılık yapar... İki villası ve üç apartman vardır... Fakat hep ağlar...

Yemegini evden getirir... Avantaj olduğu zamanlar sefertasını geri götürür... Kimseye bir şey ısmarlamaz... Gazeteciler arasında pek sevilmmez. Fakat belâh adam olduğundan herkes ona mecburen sınıtır... Gazete patronlarından en büyük paraları koparmasını bilir... Maaşı zarfı eve gider ve doğru bankaya yatar... Fikret Yazmaz halen Hava'de güya iş tetkiki için bulunmaktadır Dişmen tabii...

SPOR YAZARI : HAMİD TEKKALE

Spor dünyasının en fazla konuşan, palavra atan, en iyi spor yazısı yazan yazarı olan Hamid Tekkale, Sütlücespor'da bir aralık malzemecilik yapmış fakat top ayakakabılarını ve formaları Bitpazarı'nda sattığı için kulüp fedailerinden Biçimsiz İsmail'den hain bir dayak yemiştir... Bu yüzden semtten taşınan Hamid Tekkale, çeşitli mahalle takımlarında kaleci oynamış ve namı Kevgir Hamid'e çıkmıştır... Spor-

culuktan boyunun ölçüsünü alan Hamid, bir gün arkadaşlarından birini görmek için bir gazeteye girmiş, serviste kimsenin olmadığını görünce oturup hızlı bir maç yazısı yazmıştır. Sekreter bu hârika yazının kimin tarafından yazıldığını sormuş bu arada Hamid «Ben yazdım üstadım» deyince derhal spor yazarlığına atanmıştır... Hamid Tekkale, ondan sonra memleketin en birinci sınıf spor yazarı olmuş ve kale arkasında senelerce kalecilerin moralini bozmuştur... Hamid bu arada çeşitli dış memleketlere millî takımla gitmiş ve orada da maçtan sonra romantik maçlar yapmıştır... Bütün bu avantajlarla da tatmin olmayan Hamid, Testerespor spikerliğine de atlanmış ve ondan sonra mikrofonu kimse onun elinden alamamıştır. Bu çok konuşmak yüzünden iki kere çenesi düşen Hamid'e doktorlar iki ay maç anlatmama ve konuşmamasını tavsiye etmişlerse de Hamid bu sefer el kol hareketleriyle maç anlatmaya devam etmiştir... Hamid Tekkale halen, «Kimse beni susturamaz» adlı bir spor kitabı hazırlamaktadır...

KÖRÜKÖRÜNE inat eden, dediğinden dönmeyen insanlar vardır. «Nuh» derler de, «Peygamber» demezler... Mişel de bunlardan biriydi işte. Doğuştan kuşkucu, alaycı ve inançsızdı. Hele varlığı, ya da doğruluğu kesin olarak bilinmeyen olağanüstü güçlere hiç önem vermezdi. Arkadaşları, bu konuda onunla sık sık tartışırlar, çekişirler, yine de inatçılığının önüne geçemezlerdi.

Cinmiş, periymiş, melekmiş, yarıruhmüş, böyle şeylere boşverirdi Mişel. Ama bir akşam arkadaşları, onu bir spritizma seansına götürmeyi başardılar.

— Dâvet edilen ruhların geldiğini, birtakım işaretlerle sorularımıza cevap verdiğini gözlemlerine göreceksin, dediler.

— Haydi canım, dedi Mişel. Çocuk mu kandırıyorsunuz?

— Göreceksin işte!

— Ruh diye bir şey yoktur ki, neyi göreceğim?

Sonra mini etekli sevgilisini de yanına almış, sadece arkadaşlarıyla alay etme fırsatı çıkacağı için toplantıya katılmıştı.

Janin mini etek giymesine rağmen, sevgilisi Mişel gibi inançsız bir kız değildi. Aralarındaki uyumsuzlukları tek nokta da buydu zaten. Sevgilisini etkilemek, biraz olsun düşüncelerini değiştirmek için neler söylemişse kendi dinlemiş, sonunda pes etmişti.

Yuvarlak masanın başında toplandılar. Kısa bir sessizlikten sonra dâvet başladı:

— Josefin'in ruhu, burada mısın? Cevap yok! Mişel'in gözlerinde alaylı bir ışık parladı.

— Napolyon'un ruhu, burada mısın?

— Neden kendinizi yoruyorsunuz canım? dedi Mişel. Madem Josefin gelmemiş, Napolyon'u boşuna aramayın. Herhalde birlikte gezmeye gitmişlerdir!

Bu sözleri keyifle söylerken, masanın altından Janin'in bacaklarını okşuyordu.

— Klodel'in ruhu... — Saçmalamayın, diyen Mişel bastı kahkahayı! Klodel'in hayattayken bile ruhu yoktu. Öldükten sonra mı ruh sahibi oldu yani?

— Volker'in ruhu... Burada mısın? Masa bir kere sıçradı. Ruh gelmiş, masayı bir kere sıçratmakla «Evet» anlamına gelen cevabını vermişti!

— Nasıl, dediler Mişel'e, görüp inandın mı?

— Neden inanayım?

Dedik ya, inatçının biriydi Mişel. Kimsenin dokunmadığı masa gözünün önünde sıçramıştı da, ruhun geldiğine yine inanmamıştı.

— Volter'in ruhu, «Evet» lerde bir kere, «Hayır» larda iki kere oynat masayı.

Seansa katılanlar sorulara geçerken, canı sıkılan Mişel, Janin'in bacaklarıyla daha fazla meşgul olmaya başlamıştı. Bununla beraber, salondaki heyecan artmıştı. Çağrılan ruh, Mişel'in ismini heceliyordu. İnançsız Mişel, hemen doğruldu.

— Ey ruhl dedi biri. Mişel'e ilgili bir şey mi söyleyeceksin?

Masa bir kere oynadı. «Evet» diyordu ruh.

— Müjdeli bir haber mi getirdin? Masayı iki kere oynatarak:

— Hayır, dedi ruh.

— Söyleyeceklerin üzücü mü?

— Evet!

— Mişel, meslek hayatında başarsızlığa mı uğrayacak?

Ruh, masayı iki kere oynatarak cevabını verdi:

— Hayır.

— Yoksa... Yoksa bir kazaya mı uğrayacak Mişel?

Bir kere oynadı masa!

— Evet!

— Bu gece mi?

— Hayır.

— Yarın mı?

Sadece bir kere oynadı masa:

— Evet.

Ortalıkta dolaşan sessizliği, Mişel'in sesi bozdu:

— Aptalca şeyler bunları!

— Öyle söyleme, diye fısıldadı Janin. İnanman gerek. Düşünceni değiştirmek için, sana alt başka şeyler soralım istersen.

Sordular. Mişel'in çamaşırlarının renginden, otomobilinin markasına varıncaya kadar her şeyi dosdoğru cevaplandırdı ruh.

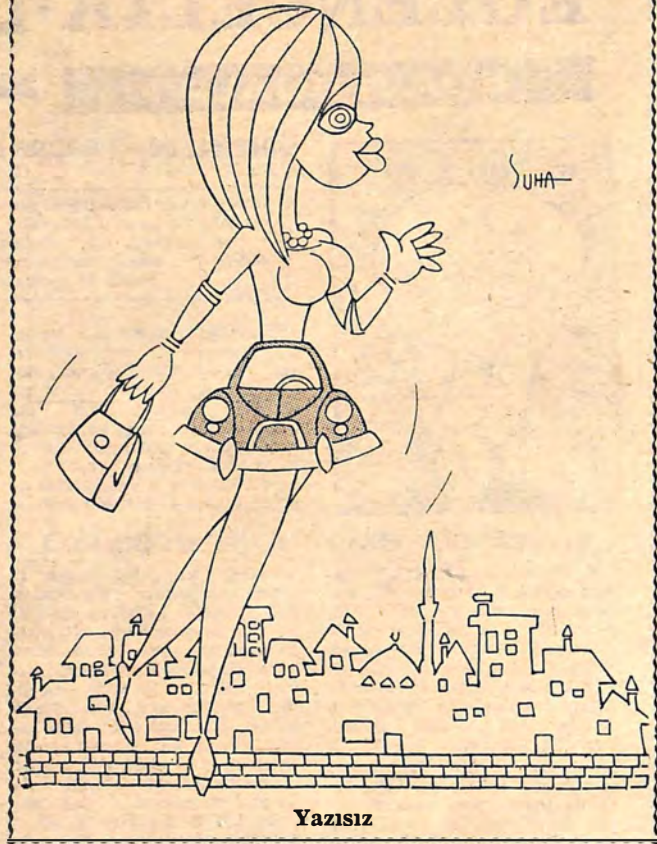
Mişel'in alaylı sözleri, sürekli kahkahaları arasında dağıldılar.

Ertesi gün bir üzücü haber, dost topluluğunda bomba gibi patladı! Mişel bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti!

Birkaç ay sonra yine yuvarlak masanın çevresinde toplandı arkadaşları.

— Yahu, dediler, şu bizim inanç-

Mini otolara rağbet artıyor. — Gazeteler —

sız Mişel'i çağırırım, ruhlara inanıp inanmadığımı soralım.

Fikir onaylandı ve çağırım başladı:

— Ey ruh! Mişel'in ruhu, burada mısın?

Masa bir kere sıçradı:

— Evet.

— Volter'in ruhunu çağırdığımız geceyi hatırlıyor musun?

Bilinen işaretini verdi masa:

— Evet.

— Hakkında söylediklerinin hepsi çıktı mı?

— Evet.

— Nasıl, ruhların varlığına inanıyor musun artık?

Masa, kısa aralıklarla ikişerden, üç kez oynadı. Mişel büyük bir inatla:

— Hayır, hayır, hayır! diyordu.

«Can çıkar, huy çıkmaz» demişler boşuna!..

Guy Panam'dan çeviren:
Süheyla AYKUT

Az öncesine kadar

Adamı yaka paça karakola götürmüşlerdi. Komiser sordu:

— Polislerden birine hakaret etmişsiniz, doğru mu?

— İftira beyim, dedi adam. Sadece bana sorulan bir soruya cevap verdim.

— Ne sordu, ne söylediniz?

— Polis, «Siz beni ne sanıyorsunuz?» diye sordu, cevabım ise, «Az öncesine kadar kibar bir polis sanıyordum» oldu.

Öğüt

İki doktor dertleşiyorlardı. Birisi:

— Dün, dedi, bronşitli bir hastama, sokağa padesüsüz çıkmasını tavsiye ettim. Fakat sonra ne oldu biliyor musun?

— Ne oldu?

— Bizim padesü askıdan yok oldu!

— Otobüsle geldim!..

Sabahleyin dokuzda dairesinin yolunu tuttu... Gören onu, bir: — Oooo! çekti. En uzun o'yu da Yakup bey çekti.

— Yahu ben sana iki kez uğradım, ikisinde de evde bulamadım. İnanır mısın tekrar hastaneye gittim sordum. Nerelerdesin yahu? dedi.

— Hiç canım, buralardayım! Yakup beyin kulağına eğilerek: — Evleniyorum! dedi.

Yakup bey, kazağa oturmuş gibi zıpladı:

— Ne?

— Evleniyorum.

— Vallahi?

— Vallahi...

— Aman arkadaşım, hemşire hastabakıcı ise boşver, çünkü şey olur da...

— Değil değil...

— Namuslu alle kızı mı?

— Amma da soruydu ha!... Sanki İlyas efendi namussuz alle kızı almış gibi...

— Namuslu, namuslu. Çok namuslu, dedi.

Fakat, ne olur ne olmaz diyerek, Hatice'nin fabrikada çalıştığını söylemedi...

Yakup bey, hademeye:

— Söyle oğlum şuradan bize iki çay, dedi... Eee, anlat bakalım, nasıl oldu bu iş?

— Oldu işte.

— Nasıl oldu canım, nasıl buldun, kim buldu?

— Kendim buldum, hastaneden.

— Bu seferki de doktor falan olmasın?

— Yok canım, biz kızın babasıyla aynı koğuştaydık. Kız gelirken giderken oldu bu iş.

— İstedin mi kızı?

— Tabii.

— Ne dediler?

— Verdiler.

— Oh oh maşallah! Namuslu mu, namuslu mu?

— Çok!

— Oh oh iyi maşallah! Ee, düğün ne zaman?

— Düğün yapmıyoruz.

— Niye?

— Kız tarafı öyle istiyor da ondan.

— İyi be! Nasıl, güzel mi yengemiz?

— Fena değil.

— Oh oh iyi maşallah! Ya demedik mi sana arkadaş, neleri bulunur neleri diye? Gördün mü? Nasıl da bulunuyormuş? Pekiyi, babası ne yapıyor?

— Şimdi ne desindi İlyas efendi? Tüm yalanlar böyle sıkışık anılar için icad edildiği için, bir yalan atıverdi: — Babası kendi halinde bir inşaatçı, dedi.

— Öyleyse zengindir. Bu zamanda inşaatçıların kazandığı parayı kim kazanıyor?

— Eh, fena sayılmaz.

— Kız okumuş mu?

— Bilmiyorum.

— Demek sormadın. Sorsaydın be arkadaşım. Okumuş kız fena olmaz.

— Belki okuyordur canım.

— Öyle sevindim öyle sevindim ki, deme gitsin... Sahi yahu, biz dalga ya düştük, hastalığını sormadık. Nasılsın şimdi?

— Çok iyiyim!

— Öyle ya, evlenecek insan iyi olur. Olmasa bile olmalıdır. Demek bu kez kızı istemek bize düşmüyor?

— Düşmüyor...

— Süleyman bey çok üzülecek. Geçenlerde, bu oğlana bir kız daha bulsak da gitsek istesek deyip duruyordu.

— Sağolun!

— O sırada Süleyman bey geldi. İlyas efendiye gelmiş görünce:

— Ooo, kardeşim İlyas efendi, hoşgeldin, sefa geldin, nasılsın? dedi.

— İlyas efendi, âmirine ayağa kalkarak selâm verdi, elini sıkı.

— Otur canım şöyle otur! Daha

İLYAS EFENDİ

MÜZAFFER İZGÜ

hastası. Bak rengin bile gelmemiş daha yerine!

Nerden bileceklerdi ki, İlyas efendinin rengi bir gece içerisinde böyle sarardı soldu yine...

— Ya azizim, dedi Süleyman bey, şimdi senin tam kendine iyi bakacak zamanım. İnsan hastalıktan kalktı mıydı, kendine iyi bakmalıdır. Bakmazsa, başka hastalıklar hemen kapıda sıraya dizilmişler, bekliyorlardır...

Yakup bey:

— Yahu Süleyman bey, tebrik et sene İlyas efendi! dedi.

— Hayrola?

— Evleniyor yahu!...

— Deme?

— Valahi!

— Oh oh, hemen gidip isteyelim!

— Bize hacet kalmamış ki, kendisi gidip istemiş.

— Olsun canım, bir de biz gidip isteyelim. Gönderelim karıları gitsinler. Şunun şurasında bir tek İlyas efendi kardeşimiz için bir kız istemiş çok mu yâni?... Nasıl, iyi bir alleden mi?

İlyas efendi:

— İyi iyi, dedi.

— Nereden nasıl buldun?

— Hastaneden!...

İlyas efendi daha lâfını bitirmemişti ki:

— Eyvaaaah, bu olmadı işte, dedi, yahu hastabakıcı falan mı yoksa?...

— Değil canım, dedi Yakup bey, hastanede tanışmış.

— Kiminle?

— Önce kızın babasıyla, sonra da kızla... Kızın babası inşaatçıymış...

— Yâni müteahhit?...

— Müteahhiti değil mi? diye Yakup bey sordu. İlyas efendi başını salladı...

— Ya ya müteahhitmiş...

— Zengin öyleyse!...

— Zengin ya yahu!... Zaten zenginler böyle hep mıkır olurlar. Bak sana, düğün falan istemez demişler.

— Yaa, bu olmadı işte! İnsan arkadaşlarıyla, değil mi ya?...

— İlyas efendi:

— Biz yine kafaları çekeriz canım, dedi...

— Değil mi ya efendim? İnsan bir arkadaşının mutlu bir gününde ka-

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır. Eskiz ve program hazırlanır. Objektif-tavsiyelerde bulunulur. Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Çekirgeci, Tüneli, Cad. no. 1. kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basım: 61055 — 196)

AKBABA

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiatı: 100 kurustur.

faiz çekmez de hangi gün çeker? Vay İlyas efendi kardeşim vay, demek ki bundan böyle sen de bizim gibi iki başlı, dört ayaklı olacaksın ha!... Nasıl güzel mi yengemiz? Yakup bey verdi yine cevabını:

— Bebek gibiyim...

— Çok namuslu?

— Çok namuslu da ne demek canım, pek çok namuslu...

— Başka kardeşi falan var mı?

İlyas efendi:

— Onbeş yaşında bir kızkardeşi daha var!...

— Olur efendim, olur... Onbeş yaşında da olur, onaltısında da olur. Anneleri sağ mı?

— Sağ!...

— Ooo, çok iyi, çok iyi... Yahu İlyas efendi kardeşim, durdun durdun ama turnayı da gözünden vurdun ha! Hem zengin, hem namuslu, hem güzel!... Yahu zaten bir hikmet varmış öteki kızları alamadığında...

Eee, kardeşim Allah bu, kimin kısmeti kimdedir, hiç kimse bilmez. Pekiyi, biliyorlar mı senin nüfus kâtiibi olduğun?...

— Biliyorlar.

— Maasım?

— Onu da biliyorlar!

Süleyman bey ayağa kalkarak:

— Var kardeşim, şu bizim körolası mesleğin şanı şerefi var ama, nedense bunu biz arkadaşlar bilmiyoruz... dedi. Baksana yahu, koskoca bir müteahhit, bebek gibi kızını, hem de namuslu kızını kalkıyor bir nüfus kâtibine veriyor. Vallahi insan bir nüfus başkâtibi olarak bu işten ne kadar iftihar duysa yeridir.

— Kızlarını illâ bir memura vermek istiyorlarmış, deyince İlyas efendi, Süleyman bey düzeltti:

— Bir nüfus kâtibine, dedi. Şurda senin neyin kaldı ki, bakmışsın on sene sonra sen de benim gibi nüfus başkâtibi olmuşsun. İnsan müdür bile olur be, müdür, nüfus müdürü. Yeter ki işinde sebat etsin, âmirlerinin gözüne girsin, verilen vazifeleri tam zamanında yapсын, kaytarmasın...

Oysa ki Süleyman bey, elinde gazetesiyle tam saat on'da gelmişti daireye.

— Evet efendim evet, görev anlayışı, göreve bağlılık, bir de âmirlere itaat. İşte bizim mesleğin üç unsuru. Bu üç unsur bir araya geldikten sonra insan müdür de olur, efendim yine müdür de olur işte... Ben bu göreve başladığım zaman, bundan yirmibeş sene önce, ben de sizin gibi nüfus kâtibiydim. Ama sonra ne oldu, çalışkanlığım, dürüstlüğüm, âmirlerime karşı sevgim saygım, beni bu mertebeye yükseltti!

Süleyman bey, bu hızla masasının üzerindeki Başkâtip yazısını biraz daha öne iterek, camının tozunu eyleyle aldı:

— Pekiyi, düğün ne zaman?

Yakup bey:

— Düğün yok dedik ya, dedi.

— Ha sahi! Pekiyi nikâh ne zaman?

İlyas efendi, tam o zaman cebinden Hatice'nin nüfus cüzdanını çıkarak:

— Muamele bittiği zaman, dedi...

Hem Süleyman bey, hem de Yakup bey, birer:

— Yaaa! çektiler. Demek bu kadar acele ha!...

— Evet acele!

— Niye?

İşte bu soru için de bir yalan uydurması gerektiği İlyas efendinin. Şimdi, kimbilir neler düşünürlerdi bu acele evlenme için... Kız, kız değildir de, karında çocuk var da, bir an önce başını bağlamak, zevahiri kurtarmak istiyor da...

— Babasının bir ayağı çukurda da...

Süleyman bey:

— Bak bu işte iyi, dedi... Yahu kardeşim İlyas efendi, seni anan kadır gecesi doğurmuş be!... Adam ölüncü, mallar size!...

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Kim var evde? Sakın inkâr etme, saçlarının şekli bozulmuş!..

Hayvanın dil bilmeyeni

Kükreyerek dolaşan aslan, zürafaya sordu:
— Ormanların kralı kimdir?
Zürafa saygıyla cevap verdi:
— Kral sensin.
Aldığı cevaptan sonsuz mutluluk duyan aslan, aynı soruyu hipapata tekrarladı:
— Ormanların kralı kimdir?
Hipapata saygıyla cevap verdi:
— Sensin!
Karşılaştığı bütün hayvanlara aynı soruyu sorup, aynı cevabı alan aslan krallara yaraşır bir böbürlenmeyle dolaşırken, fil çıktı karşısına.
— Hey, dur bakalım ahbab! diye seslendi aslan. Ormanların kralı kimdir?
Fil cevap vereceğine hortumuyla aslanı sardı, havalandırıp havalandırıp hızla yere vurdu!
Neye uğradığını şaşırarak aslan can acısıyla yerden kalkarken:
— Kabahat bizde! diye söylendi. Kralın kim olduğunu, hayvanın dil bilmeyenine sorarsan, cevabını elbet işaretlerle verecek!

— Haydi yatalım.. Evlenecek miyiz, ayrılacak mıyız, yarın karar veriz!..

LONDRA'NIN ünlü doğum doktoru, gece yarısı genç ve güzel bir kadının evine çağırılmıştı. Gitti. Bir saat sonra kadın, güzel bir erkek çocuğu dünyaya getirdi. İşini bitiren doktor, güzel anneyi tebrik ederken:

— Sır kalmak şartıyla, size bir gerçeği söyleyeceğim doktor, dedi kadın. Dulum ve iki yıldan beri yalnız yaşıyorum. Anlıyorsanız ya?... Çocuğumun babası, M.W.K.O. Smith'dir. Fakat rica ederim kimse bilmesin olmaz mı?

Doktor ciddi bir sesle:

— Anlıyorum madam, dedi. Merak etmeyiniz. Bir meslek sırrı olarak saklayacağım söylediklerinizi.

Evine dönen doktor, kendisi yokken bırakılan bir mesaj buldu. Yeni bir doğum için bildirilen adreste bekleniyordu. Hemen koştu, yeni bir bebeği, annesinin kollarına verdi. Genç anne:

— Doktor, dedi. Sır saklamasını bilir misiniz?

— Şüpheleniz olmasın madam.
— Kocam, üç yıldan beri Hindistan'da.. Anlıyorsunuz değil mi?

— Evet, anlıyorum. Peki çocuğun babası?..

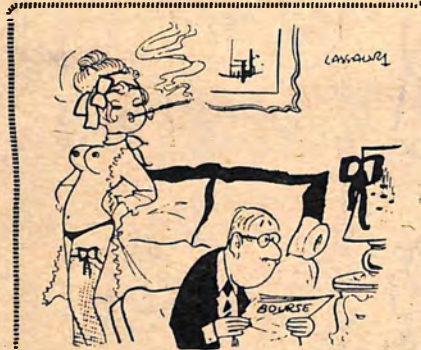
— Çocuğumun babası, M.W.K.O. Smith'dir.

Yeniden evine dönen doktor tam soyunup yatacağı sırada telefon çaldı. Yine bir doğuma çağırılıyordu. Fırladı yerinden. Bir süre sonra bebeği genç annenin kucağına verirken:

— Ben iyi ve terbiyeli bir alle kızyım

HÜNER

ama, şeytana uydum bir kere, diye ağlamaya başladı kadın. Anlıyorsunuz değil mi? Fakat yalvarırım doktor, bütün bu söylediklerim a-ramızda kalsın. Çocuğumun babası, M.W.K.O. Smith'dir.

— Beni ne kadar giydirdiysen, o kadar soyunurum!.. Anladın mı?

Sürpriz

Gazeteci, bir Amerikan aktristine:

— Altıncı kocanızı nerede tanıdınız? diye sordu ve aldığı cevap şu oldu:

— Beşinci kocamı kazaan öl-
dürdüğü bir av partisinde!..

Ruh doktorunda

Doktora telefon eden kadın:

— Kocam jokeydir, dedi. Ama bir süredir kendini at zannediyor. Ne tavsiye edersiniz?

— Getiriniz, muayene edeyim.

— Peki doktor. Şimdi onu e-
yerler ve dörtlüye getiririm!

Alışkanlık

Muayeneye iden sokak kadını:

— Soyununuz, dedi doktor.

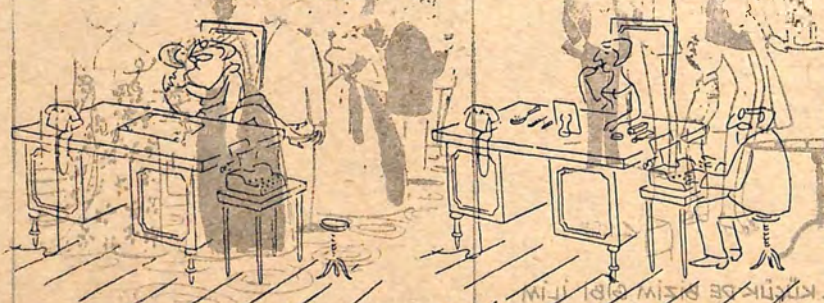
Kadın kırttı:

— O zaman, borcunuz otuz frank eder doktor!

Boşuna masraf

Geziye hazırlanan İskoçyalı, gitmeden önce karısına bazı hatırlatmalarda bulunduğundan sonra, birinin üstünde önemle durdu:

— Bilhassa bakmadığı zamanlar, oğlunuzun gözünden gözlüklerini çıkarmayı unutma!

Yazısız

- KARARSIZLIĞIMDAN SIKILDINIZ DEĞİL Mİ?
- HİÇ TE DEĞİL MADAM, SAATLERCE SİZE
AYAKKABI GİYDİRSEM, YİNE DE SIKILMAM.

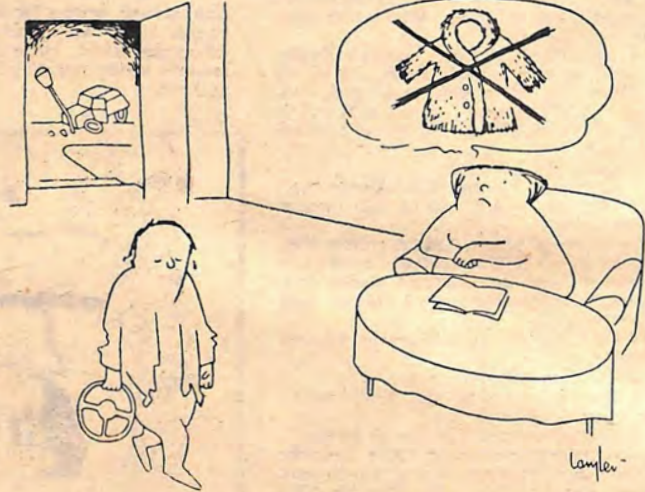
Dünya
kafki-
katük-
leri

- AAH, POOL !.. BURUN NE KADAR DA SOĞUK !..

YAZISIZ

YAZISIZ

- KÜÇÜK DE BİZİM GİBİ İLİM
ADAMI OLACAK GALİBA. DAHA
ŞİMDİDEN ARAŞTIRMA ZEVKİ-
Nİ ALMIŞ !..

- DAHA RESMİ OLSUN DİYE ETEĞİMİ
BİRAZ UZATTIM !..

- MERAK ETTİM, BAKIM ÇORABINIZDAKİ
SÜSLER NEREYE KADAR GİDİYOR ?..

hergün
139 ülkede
YÜZ MİLYON defa
gönül rahatlığı
ile
COCA-COLA
içiliyor

Unutmayınız,
Dünyanın en çok sevilen
ve en nefis içkisi
Coca-Cola'nın
tadlandırılmasında
sadece ve sadece
arıtılmış
saf şeker kullanılır.

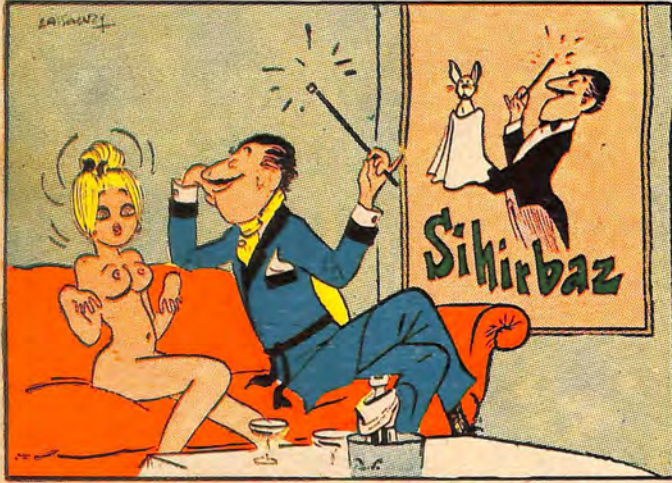
Coca-Cola, Türkiye'de The Coca-Cola Company'nin verdiği yetki ile işlenmektedir.

(İlanlık : 5385 — 196)

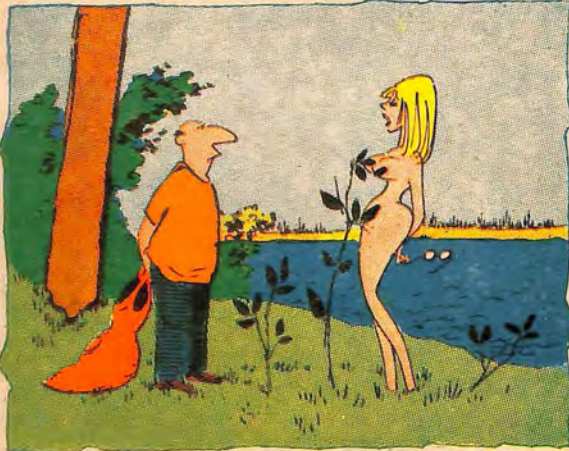
Akhaha

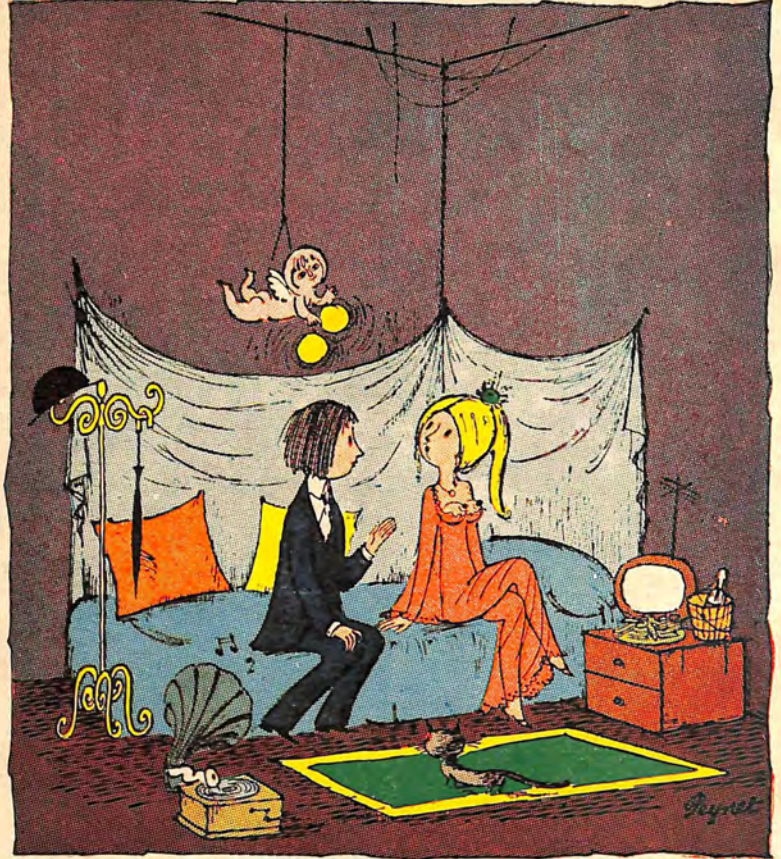
- ALO, AŞK - İŞ Mİ ? GREV ÇIKTI NE YAPMAMI TAVSİYE EDERSİNİZ ?

- AAAA !.. ELBİSEM NEREYE GİTTİ ?

- YOOO , ELBİSEMİ VERMEZSENİZ , GÖZLÜĞÜNÜZÜ İADE ETMEM !

- TATLI BİR MÜZİK , KUŞ TUYU BİR YATAK , PEMBE NAYLON , GECELİK , NEFİS BİR ŞAMPANYA . HER HALDE BÜTÜN BUNLARI BANA MASAL ANLATMAN İÇİN YAPMIDIM !..

- EEE , ERKEK AYAKKABISI İSE NE OLMUŞ YANI ? GÖRÜYORSUN Kİ İÇİNDE KİMSE YOK !..